Περιοδος 2η,
Νο 13 Νοεμβρης '92
30 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδιδεται απο την Ομαδα «Εργατικη Δημοκρατια»

Σ' αυτο το φυλλο

ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ σελ. 2
ΟΙ "ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ" σελ. 4
Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ σελ. 5
ΟΧΤΩΒΡΙΑΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ σελ. 6
ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ σελ. 11

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ

Η Ευρωπη συγκλονιζεται απο εργατικους αγωνες. Χιλιαδες εργατες κινητοποιουνται στην Αγγλια εναντια στις απολυσεις των ανθρακωρυχων. Οχτω εκατομυρια Ιταλοι εργατες κατεβηκαν σε γενικη απεργια εναντια στα προγραμματα λιτοτητας και το κοψιμο της ΑΤΑ. Τα ιδια στην Ισπανια, παρομοια στην Ελλαδα. Ομως εδω ολοι κανουν σαν ολα αυτα να ειναι «μακρινα» και ασχετα. Ο σημαντικοτερος για μας αγωνας, λενε, εκει που πρεπει να στρεφεται η προσοχη καθε Κυπριου, ειναι ο αγωνας για το Κυπριακο.

Οι σωβινιστες απορριπτικοι του «Μετωπου Εθνικης Σωτηριας», τα κομματα ΔΗΚΟ, ΕΔΕΚ, ο ου φονευσεις εκτος αν ειναι Τουρκος, Αρχιεπισκοπος Χρυσοστομος και οι διαφορες οργανωσεις των βρυκολακων της ΕΟΚΑ Β', προσπαθουν να μας πεισουν οτι οι συνομιλιες θα ειναι η καταστροφη μας. Ακομα και το προπυργιο του δεξιου «ενδοτισμου», ο ΔΗΣΥ, το παιζει σκληρα, και αρνειται να στειλει τον Κληριδη στην Ν. Υορκη. Ειναι μια σωβινιστικη πολιτικη απευθειας αντιθετη με τα συμφεροντα καθε εργαζομενου.

Ομως το ιδιο μακρινη με τα συμφεροντα μας ειναι και η μαχη που δινει ο Βασιλειου στην Ν. Υορκη, οπου μαζι με τον Ντενκτας και τους διαφορους ιμπεριαλιστες του Συμβουλιου Ασφαλειας υποτιθεται οτι προσπαθουν να λυσουν το «Κυπριακο προβλημα».

Στην πραγματικοτητα, το μονο που ολοι αυτοι προσπαθουν να λυσουν ειναι τα προβληματα της αρχουσας ταξης που ο καθενας εκπροσωπει.

«Ολοκληρος ο Κυπριακος λαος παρακολουθει με κομμενη την ανασα» αυτα που γινονται στην Ν. Υορκη, εγραφε πριν λιγους μηνες η «Χαραυγη». Στην πραγματικοτητα το μονο που αξιζει να δει κανεις εκει περα ειναι την ελεεινη και μιζερη διαδικασια των παζαριων, το ποσο ασχετα ειναι οσα γινονται εκει με μια «μονιμη, δικαιη και ειρηνικη λυση» του Κυπριακου. Να δει την υποκρισια, το φαταουλισμο και την επιθετικοτητα ολων των αρχουσων ταξεων που συμμετεχουν σε αυτο το βρωμικο παζαρι.

Αυτο που αξιζει να παρακολουθουμε με κομμενη την ανασα ειναι οι αγωνες των εργατων σε οποιαδηποτε χωρα του κοσμου. Αυτοι ειναι οι αγωνες που εχουν την μεγαλυτερη σχεση με τα συμφεροντα μας, με την ζωη και το μελλον μας. Οσοι θυμουνται την δηλωση της κυβερνησης Βασιλειου οτι δεν εχει σκοπο να επιτεθει στην ΑΤΑ «πριν τις εκλογες» (αρα θα το κανει μετα, και σιγουρα το ιδιο θα προσπαθησει να κανει οποιος εκλεγει) μπορουν να καταλαβουν την σημασια του αγωνα των Ιταλων εργατων, υπαλληλων και νεολαιων εναντια στην καταργηση της δικης τους ΑΤΑ. Οσοι βλεπουν τις απολυσεις που εχουν αρχισει και εδω, μπορουν να καταλαβουν την σημασια του αγωνα των αγγλων εργατων και ανθρακωρυχων. Στους αγωνες που ερχονται μπροστα μας, εναντια στις ιδιωτικοποιησεις και τις απολυσεις, για την σωτηρια της ΑΤΑ, τα παραδειγματα αυτα θα παιξουν για την εργατικη ταξη πολυ μεγαλυτερο ρολο απο οτι γινει στην Ν. Υορκη.

συνεχεια στην σελ. 3

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΜΕ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

Επεισοδιακα ηταν τα εγκαινια του πανεπιστημιου. Η αποφαση της προσωρινης διουκουσας επιτροπης να καλεσει εκπροσωπους τουρκοκυπριακων κομματων (που δεν ηλθαν τελικα), να μην καλεσει τον αρχιεπισκοπο να κανει αγιασμο και να μην επιτρεψει στον υφυπουργο παιδειας και θρησκευματων της Ελλαδας να διαβασει χαιρετισμο, προκαλεσε σαλο μεσα στον ελληνοκυπριακο πολιτικο κοσμο.

Χαρακτηριστηκε σαν "Ατοπημα μεγαλης βαρυτητας με ευρυτερες πολιτικες ευθυνες" απο τον Συνδεσμο Αποφοιτων των ελληνικων πανεπιστημιων, ενω παρομοιους χαρακτηρισμους εκαναν και ολες οι σωβινιστικες απορριπτικες οργανωσεις. Η ιδια η Επιτροπη Παιδειας της Βουλης αποφασισε ομοφωνα τη καταδικη της στασης της επιτροπης του πανεπιστημιου και καλεσε την προεδρο της προσωρινης διοικουσας επιτροπης, την Τσουγιοπουλου, να λογοδοτησει μπροστα της, και αν χρειαστει μαλιστα να προσαχθει και με "νομιμη βια". Ο προεδρος της επιτροπης παιδειας της βουλης Ν. Αναστασιαδης του ΔΗΣΥ ζητησε απο την Τσουγιοπουλου να παραιτηθει. Οταν μαλιστα η Τσουγιοπουλου ζητησε συγνωμη και απολογηθηκε στην επιτροπη, σχεδον δεν δεχτηκαν την απολογια της.

Η προσωρινη διοικουσα επιτροπη ειναι σιγουρα υπευθυνη, αλλα για κατι πολυ διαφορετικο απο αυτο που την κατηγορουν. Ειναι υπευθυνη για τον χαρακτηρα που εδωσε στο πανεπιστημιο σε αμεση συνεργασια με τη Βουλη και τη κυβερνηση - για τις 2.000 λιρες διδακτρα, για την υποχρεωτικη παρακολουθηση των μαθηματων πρωϊ και απογευμα που κανουν το πανεπιστημιο απροσιτο για τους εργαζομενους και τα παιδια της εργατικης ταξης.

Ολοι αυτοι που αρπαξαν την ευκαιρια για να ζητησουν το κεφαλι της για το "ατοπημα" να μην κανει αγιασμο και να μην δωσει την ευκαιρια στον ελληνα υφυπουργο να βγαλει λογο ειναι τελειως υποκριτες. Η προσωρινη διοικουσα επιτροπη δεν εκαμε τιποτε παραπανω απ' αυτο που της ζητηθηκε να κανει. Προσπαθησε να κρατησει καποια προσχηματα περι "δικοινοτικου κυπριακου πανεπιστημιου". Προσπαθησε να μην γελοιοποιησει την ομοφωνη αποφαση της βουλης του Γενναρη του '81 που διακηρυττε οτι "το πανεπιστημιο πρεπει να ενισχυει την κρατικη μας οντοτητα ...και πρεπει να εκφραζει την πολιτιστικη κληρονομια και φυσιογνωμια των Ελληνων και Τουρκων και των αλλων κατοικων της Κυπρου".

Αν ηθελε μαλιστα πραγματικα να εφαρμοσει την αποφαση της Βουλης, θαπρεπε βεβαια να καλεσει τον Χρυσοστομο για αγιασμο, μια και αυτο συνηθιζεται σε ολα τα εγκαινια των εκπαιδευτικων ιδρυματων, και να καλεσει και τον Μουφτη να κανει το αντιστοιχο. Τοτε να δουμε τι θα γινονταν!

Φαινεται ομως οτι δεν της εξηγησαν καλα της Τσουγιοπουλου οτι αυτα ισχυουν μονο στα λογια και οτι εδω "προκειται για το πανεπιστημιο μιας ημικατεχομενης πατριδας και απο την πραγματικοτητα αυτη εκπηγαζουν και οι κυριως αναγκες που το πανεπιστημιο οφειλει να υπηρετησει" οπως δηλωνε σε ανακοινωση του ο συνδεσμος αποφοιτων Ελληνικων πανεπιστημιων. Στην πραγματικοτητα ηθελαν ενα ελληνικο πανεπιστημιο που να παρουσιαζεται ομως σαν κυπριακο-δικοινοτικο.

Δεν ειναι η πρωτη φορα που ξεσκεπαζεται η ελληνοκυπριακη υποκρισια που οταν λεει κυπριακο εννοει ελληνοκυπριακο. Πριν το '74 η Κυπριακη Δημοκρατια το "ανεξαρτητο κυπριακο κρατος μελος του ΟΗΕ" δεν ειχε κανενα προβλημα να υιοθετει ολα τα ελληνικα συμβολα - η ελληνικη σημαια κυμματιζε σε ολα τα στρατοπεδα και δημοσια κτιρια, ολες οι επισημες εκδηλωσεις τελειωναν με τον ελληνικο εθνικο υμνο, ενω ο "κυπριακος στρατος" που προβλεπε η Ζυριχη καταργηθηκε και δημιουργηθηκε η εθνικη φρουρα για να υποδηλωσει τους ελληνινικους εθνικους προσανατολισμους της.

Δυστυχως σε αυτη την υποκρισια της αρχουσας ταξης και των σωβινιστων, απορριπτικων και ενδοτικων, ακολουθησε και το ΑΚΕΛ. Οι βουλευτες του μελη της επιτροπης παιδειας της Βουλης ψηφισαν μαζι με τους υπολοιπους την προταση για καταδικη της προσωρινης διοικουσας επιτροπης.

Η βαση ομως του ΑΚΕΛ δεν πρεπει να ενοιωθε ανετα με ολα αυτα. Η "Χαραυγη" δεν ακολουθησε τη γραμμη των βουλευτων του ΑΚΕΛ. Πολυ περισσοτερο η "Νεολαια" η εφημεριδα της ΕΔΟΝ που σε αρθρο της εκανε κριτικη της ασυνεπειας οσων ψηφισαν δικοινοτικο πανεπιστημιο αλλα στη πραγματικοτητα αντιδρουν οταν αυτο καλει τουρκοκυπριους πολιτικους ή δεν κανει αγιασμο. Βεβαια η «Νεολαια» καταγγειλε τις επιθεσεις στη προσωρινη διοικουσα επιτροπη σαν «υποσκαψη του πανεπιστημιου» και δεν εξηγησε ποιας πολιτικης ειναι συνεχεια αυτη η σταση και τι σημαινει σημερα. Αλλα ακομα και ετσι ηταν μια σημαντικη διαφοροποιηση απο την επισημη πολιτικη που ακολουθησαν οι βουλευτες του ΑΚΕΛ στην επιτροπη παιδειας.

Σε μια εποχη που οι σωβινιστες εχουν ανοιξει μια επιθεση σε ολα τα μετωπα χρειαζεται να δωσουμε μια αντιστοιχα ολομετωπη απαντηση, και οχι να τους χαριζομαστε. Οι αγωνιστες της αριστερας, οι σοσιαλιστες εργατες και νεολαιοι πρεπει καθε φορα να αντιμετωπιζουμε αυτες τις επιθεσεις αμεσα και καθαρα, χωρις περιστροφες και ενδοιασμους. Διαφορετικα θα γινουμε συνεργοι σε μια πολιτικη σαν αυτη που ακολουθει εδω και πολλες δεκαετιες η αρχουσα ταξη και ο επισημος πολιτικος κοσμος. Μια πολιτικη που οδηγησε σε φαινομενα οπως τουρκοκυπριοι εργατες να καλουνται να γιορτασουν στις συντεχνιες τους την 25η Μαρτιου και να σταθουν προσοχη στον ελληνικο εθνικο υμνο. Αυτη η σταση μαζι με αλλα "κατορθωματα" μας ειναι που εκαναν να μεγαλωσει η δυσπιστια, η ελλειψη εμπιστοσυνης και το εθνικο μισος αναμεσας στους ελληνοκυπριους και τουρκοκυπριους εργαζομενους.

Αγγελικη Μιχαηλ

οι μπατσοι θελουν το ελευθερο για να κτυπουν την εργατικη ταξη

Η ιστορια με τους πεντε της Λεμεσου που κρατηθηκαν, φυλακιστηκαν και βασανιστηκαν για να ομολογησουν ληστεια τραπεζας με την οποια δεν ειχαν καμια σχεση βρισκεται ακομα στην επικαιροτητα. Τελευταια εξελιξη ηταν η αποφαση του Β.Γ. Εισαγγελεα, του Λουκαϊδη να στειλει σε δικη τους δυο αξιωματικους της αστυνομιας που κατηγορουνταν για τα βασανιστηρια πολιτων. Η αποφαση του Λουκαϊδη στηριχτηκε στην ερευνα που εκανε, ανεξαρτητος υποτιθεται ανακριτης, ο ανωτερος δικαστικος και πρωην υπουργος Σταυρινακης.

Ειναι σιγουρο οτι αν τα γεγονοτα αυτης της ιστοριας δεν επαιρναν τοση δημοσιοτητα και αν δεν ηταν τοσο εντονα και φανερα, κανεις μπατσος δεν θα πηγαινε στο δικαστηριο, οπως αλλωστε δεν πηγε και για πολλες προηγουμενες περιπτωσεις που δεν ειδαν το φως της δημοσιοτητας.

Το πιο αγριο και τρελλο ομως σε αυτη την ιστορια ηταν η θυελλα αντιδρασεων που ξεσηκωσε αναμεσα στους αστυνομικους, η αποφαση του Λουκαϊδη. Οι αξιωματικοι του αστυνομικου σταθμου Λεμεσου, στον οποιο υπηρετουν οι δυο αξιωματικοι που παραπεμπονται σε δικη υποβαλαν ομαδικα αιτησεις μεταθεσης ενω οι συνδεσμοι αστυνομικων απειλησαν με κινητοποιησεις και ζητησαν την αλλαγη του νομου περι.. βασανιστηριων!!!

Ολοι αυτοι που κοκορευονται για την δημοκρατικοτητα της Κυπριακης Δημοκρατιας και ξεσκιζονται για τα ανθρωπινα δικαιωματα πρεπει να εφαγαν ενα γερο χαστουκι οταν οι μπατσοι απειλησαν με κινητοποιησεις για να διεκδικησουν το δικαιωμα στα βασανιστηρια. Χρειαστηκε να επεμβει ο υπουργος εσσωτερικων, ο Βενιαμιν και να δειξει οτι δεν θα τους αφησει ακαλυπτους για να ηρεμησουν καπως.

Και ενω οι μπατσοι ηταν ετοιμοι να κατεβουν στους δρομους για το δικαιωμα τους στα βασανιστηρια η "Χαραυγη" προτιμησε να τα βαλει με τον Λουκαϊδη που τους εστελλε σε δικη. Αντι να καταγγειλει τους συνδεσμους αστυνομικων που απειλουσαν με κινητοποιησεις κατηγορησε τον Λουκαϊδη οτι "παραγνωρισε την εκθεση Σταυρινακη" και οτι με την ενεργεια του "πληττει και θετει σε κινδυνο το θεσμο της Γενικης Εισαγγελειας".

Δεν υπαρχει καμια αμφιβολια οτι ο Λουκαϊδης ειναι ενας υποκριτης σωβινιστης και πρωτοπαλληκαρο του απορριπτικου μετωπου, που οταν οι τουρκοκυπριοι καταπιεζονταν απο τους ιδιους και αλλους αστυνομικους, του εφτανε μονο ο λογος της αστυνομιας για να τους απαλλαξει. Αυτο ομως δεν σημαινει με κανενα τροπο οτι πρεπει να δωσουμε αλλοθι και να αφησουμε στους μπατσους το ελευθερο να μας κτυπουν.

Ειναι σιγουρο οτι πολλοι αριστεροι θα δαγκωθηκαν οταν ειδαν το σχολιο της "Χαραυγης" γιατι σε πολλους απο αυτους ειναι νωπες ακομα οι μνημες απο τα βασανιστηρια στα κελια της αστυνομιας του οχταημερου Σαμψων. Ακομη δεν εχει περασει πολυς καιρος απο τοτε που εργαζομενοι που κινητοποιηθηκαν για αιτηματα τους, οπως οι αμπελουργοι, οι κατοικοι του Ακακιου, οι λιμενοφυλακες δεχτηκαν τις επιθεσεις της αστυνομιας του Βενιαμιν. Ουτε ξεχνουνται ετσι ευκολα τα δακρυγονα και τα γκλοπς των ΜΜΑΔ εναντια στους νεολαιους στα γηπεδα και στα στεκια τους.

Αν οι απορριπτικοι ειναι ξεφωνημενοι σωβινιστες και υποκριτες, η αστυνομια των ενδοτικων, Βενιαμιν και Βασιλειου, δεν ειναι με κανενα τροπο ο υπερασπιστης των φτωχων και των αδικημενων. Αντιθετα ειναι και αυτη οπως και οι αλλοι μηχανισμοι του αστικου κρατους, δικαστηρια, εισαγγελεια, κατασταλτικοι μηχανισμοι με τους οποιους η αστικη ταξη επιβαλλει την πειθαρχια και την εκμεταλευση στην νεολαια και τους εργατες.

Αυτη την πραγματικοτητα ειναι που κρυβει με την θεση της η Χαραυγη. Ομως σημερα που οι διαφορες φασιστοειδης οργανωσεις αρχιζουν δειλα δειλα να βγαινουν στο φως της μερας, που αρχιζουν να δημιουργουν, μετα απο ολα αυτα τα γεγονοτα, ακομα και συνδεσμους φιλων της αστυνομιας δεν πρεπει να τους κανουμε καμια παραχωρηση. Δεν πρεπει να τους αφησουμε κανενα περιθωριο να αναπτυχθουν και να μεγαλωσουν γιατι αυριο ολοι αυτοι θα κλεισουν ασφυχτικα τα δικα μας περιθωρια για πολιτικη δραση και οργανωση.

Ντ. Α.

ΕΝΑ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Πριν απο 4 περιπου μηνες αρχισε η προσπαθεια για δημιουργια "Μετωπου εθνικης σωτηριας". Μπορει η πρωτοβουλια να εμφανιστηκε οτι ανηκε στην Επιτροπη Συγκροτησης Αγωνιστικου Μετωπου αλλα σε αυτο κυριαρχουν τα απορριπτικα κομματα ΔΗΚΟ - ΕΔΕΚ, και εχουν προσχωρησει διαφοροι αλλοι εθνικιστες, ενω εχει εξασφαλισει και τις ευλογιες του αρχιεπισκοπου. Στο μετωπο ειναι ευπροσδεχτοι οσοι διαφωνουν με την πολιτικη Βασιλειου στο Κυπριακο.

Το μετωπο μπορει να δημιουργηθηκε αλλα μενει ακεφαλο εδω και δυο μηνες. Οσοι προταθηκαν για υποψηφιοι του στις προεδρικες εκλογες ή δεν αποδεχτηκαν ή απορριφθηκαν απο καποιον απο τους κυριως συναιτερους.

Η αναζητηση του υποψηφιου εχει και τις γελειες αντιφασεις της. Θελουν να εξαγγειλουν το προγραμμα τους αλλα δεν μπορουν γιατι δεν υπαρχει ο επικεφαλης που θα το εξαγγειλει για να παρει μερος στις εκλογες.

Αυτη η ιστορια του "μετωπου" και της αναζητησης υποψηφιου για τις προδρικες εκλογες θα μπορουσε να ηταν μια εξερετικη φαρσοκομωδια αν δεν ηταν επικινδυνη. Οι δυναμεις που περιμενουν την "απεμπλοκη" ή την "εμπλοκη" των εμπλεκομενων συμφεροντων για να παρουν το πανω χερι απο την επεκτατικη Τουρκια δεν μπορουν σιγουρα να μας εγγυουνται παρα μονο την απειλη και τον κινδυνο νεων συγκρουσεων και αντιπαραθεσης των δυο κοινοτητων στη Κυπρο.

Μπορει στη διακηρυξη των δυο κομματων ΕΔΕΚ - ΔΗΚΟ για τη συγκροτηση του "Μετωπου" να αναφερεται οτι στοχος του ειναι "η ανακοπη της κατολισθησης του κυπριακου με Δημοκρατικα μεσα" αλλα αυτο δεν ειναι παρα για να κρατησει τα προσχηματα. Ολοι ξερουμε τι δημοκρατικα μεσα χρησιμοποιησε ο Λυσσαριδης το '63 - '64 οταν οι ενοπλες του ομαδες εκαναν ανδραγαθηματα σε βαρος των τουρκοκυπριων, ή ο Κυπριανου τα χρονια που σαν υπουργος εξωτερικων του Μακαριου δικαιολογουσε καθε ενεργεια του σε βαρος των τουρκοκυπριων ή ακομα και τα 8 χρονια που ηταν προεδρος ο ιδιος. Τις δημοκρατικες διαθεσεις του "Μετωπου" απεναντι στους τουρκοκυπριους μπορουμε να τις συμπαιρανουμε και απο ενα αυτοκολλητο που κυκλοφορησαν καποιοι ανωνυμα αλλα που σιγουρα βρηκαν την καλητερη τους στεγη στο "Μετωπο" που γραφει για "ενοπλο απελευθερωτικο αγωνα".

Ειναι ολοφανερο πως ο χωρος του εθνοσωτηριου μετωπου θα στεγαση και θ' ανοιξει διαπλατες πορτες στους καθε λογης εθνικιστες σωβινιστες και ρατσιστες.

Οταν παλαιμαχοι εοκαβητατζηδες και νεοφανεις σωβινιστες σημειωνουν επιτυχιες, αποφυλακιζοντας τον Σαμψων, κλεινοντας την τηλεοπτικη εκπομπη χωρις πλαισια που προσβαλε την ελληνικοτητα τους, οταν η οικονομικη κριση κτυπα κατα μετωπο την εργατικη ταξη τοτε το εθνοσωτηριο μετωπο αλληθωριζει μπροστα στον κινδυνο του φασισμου.

Οι συνθηκες εκκολαψης του φασισμου ειναι ορατες. Το μετωπο θ' αναλαβει το ρολο του ζεσταματος του αυγου. Οταν ο σκοπος ειναι η ελληνοκυπριακη κυριαρχια πανω στη Κυπρο, ευκολα θα βρεθουν στο στοχαστρο οσοι μπορουν να εμποδισουν αυτο το σκοπο. Ειτε ειναι οι τουρκοκυπριοι, ειτε οι τουρκοι μεταναστες στο βορρα, ειτε ακομα και οι ξενοι εργατες, οι ομοφυλοφιλοι και τελος τελος η ιδια η εργατικη ταξη που θα αποτελει παντα τον μεγαλητερο κινδυνο για τις εθνικιστικες επιδιωξεις της αρχουσας ταξης και των σωβινιστων.

Μπορει το μετωπο να μην καταφερει να εχει αποτελεσματα στις προεδρικες εκλογες αλλα αυτο δεν το κανει λιγοτερο επικινδυνο γιατι μπορει να εχει πολυ καλητερα αποτελεσματα στο να ανοιξει τον υπονομο του φασισμου.

Ιρις Ταλιαδωρου

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΤΟΙΜΟΙ ΓΙΑ ΑΓΩΝΑ
ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΕΝΟΠΛΟ ΜΕ ΜΟΝΟ
ΣΚΟΠΟ ΤΗΝ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Το αυτοκολητο που κυκλοφορουσε στους δρομους της Λευκωσιας και οι αρχηγοι του ακεφαλου Μετωπου.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

ΟΙ ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΜΟΝΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΩΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΛΥΣΟΥΝ

Τα κομματα της αριστερας στην Κυπρο, μπορει να μιλαν για την εργατικη ταξη, αλλα εκει που μετρα δεν βλεπουν σαν καθοριστικο το γεγονος οτι η Κυπριακη κοινωνια, στο βορρα και το νοτο, ειναι μια ταξικη κοινωνια. Ετσι μιλουν γενικα για το «Κυπριακο προβλημα» και για μια λυση που θα ειναι «προς το συμφερον ολοκληρου του Κυπριακου λαου». Δεν μπορει να υπαρξει τετοιο πραγμα, επειδη οι αντιπαλες ταξεις αυτης της κοινωνιας δεν εχουν, δεν μπορουν να εχουν, κοινα συμφεροντα.

Η ιδια η φραση «Κυπριακο προβλημα» ειναι παραπλανητικη. Δεν υπαρχει ενα προβλημα, υπαρχουν πολλα διαφορετικα προβληματα, αναλογα για ποιον μιλαμε.

Αυτο γινεται καπως παραδεκτο οταν αναφερονται στα ιδιαιτερα συμφεροντα των ιμπεριαλιστικων μεγαλων δυναμεων που ανακατευονται στο Κυπριακο και την λυση του. Ομως οταν παμε στην ιδια την Κυπρο, τοτε εκτος απο την «κλικα του Ντενκτας» ολοι οι υπολοιποι τσουβαλιαζονται μαζι σαν «λαος» που εχουν το ιδιο συμφερον.

ΤΑΞΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Και ομως, αν δουμε το ζητημα απο ταξικη σκοπια, τα πραγματα φαινονται πολυ διαφορετικα. Οι τουρκοκυπριοι αστοι θεωρουν οτι το Κυπριακο προβλημα λυθηκε το '74. Εχουν απο την μερια τους απολυτο δικιο. Ασχετα αν αυτη η «λυση» δοθηκε απο μια βαρβαρη εισβολη που κοστισε χιλιαδες ελληνες και τουρκους νεκρους, και δεκαδες χιλιαδες προσφυγες. Το δικο τους προβλημα, το πως να ξεφυγουν απο την οικονομικη κυριαρχια της ελληνοκυπριακης αρχουσας ταξης, λυθηκε το '74 (αν και οχι εντελως, γιατι παραμενει το ζητημα της αναγνωρισης της Τουρκικης Δημοκρατιας της Βορειας Κυπρου, και του οικονομικου αποκλεισμου). Οι ελληνοκυπριοι αστοι παλι θεωρουν οτι το Κυπριακο προβλημα δημιουργηθηκε το '74, Και αυτοι απο την πλευρα τους εχουν απολυτο δικιο. Μεχρι το '74 τα καταφερναν αρκετα καλα να στραγγαλιζουν με την βοηθεια του ελληνικου στρατου τους τουρκοκυπριους μεσα στους θυλακες και να απομονωνουν τους ανταγωνιστες τους, τους τουρκοκυπριους αστους, χωρις να μπορει να επεμβει η Τουρκια. Το μεγαλο τους προβλημα, το πως να ξαναγινουν κυριαρχοι σε ολο το νησι, αρχισε μετα το πραξικοπημα και την εισβολη.

Και των δυο το προβλημα τωρα ειναι πως θα μοιρασουν, αναλογα με τους συσχετισμους δυναμης, εδαφος, πλουτοπαραγωγικους πορους, δυνατατητα χρησιμοποιησης της εργατικης ταξης και πολιτικες εξουσιες αναμεσα τους. Η ασφαλεια των τουρκοκυπριων, οι προσφυγες, τα «ανθρωπινα δικαιωματα», η ειρηνη, ολα αυτα χρησιμοποιουνται δημαγωγικα απο την καθε πλευρα για να κερδιζει την υποστηριξη της εργατικης ταξης και των μικροαστων στους σκοπους της.

Το ιδιο κυνικα βλεπουν τα πραγματα και τα αλλα «εμπλεκομενα συμφεροντα». Ο Μητσοτακης και ο Ντεμιρελ, ο καθενας για τους δικους του βρωμικους σκοπους, θα ηθελαν να καταληξουν σε μια συμφωνια ωστε να εξομαλυνουν καπως τις ελληνοτουρκικες σχεσεις. Ετσι θα μπορεσουν ανενοχλητοι να προχωρησουν στα επεκτατικα τους σχεδια, ο μεν Ντεμιρελ στις τουρκοφωνες δημοκρατιες της πρωην ΕΣΣΔ, και ο Μητσοτακης στα Βαλκανια.

Φυσικα κανενας απο τους δυο δεν προκειται να χαρισει στον αντιπαλο αυτο που θεωρει το μεριδιο του απο το «αβυθιστο αεροπλανοφορο», την Κυπρο. Για χαρη αυτου του «αβυθιστου αεροπλανοφορου» εχουν και την υποστηριξη και ενισχυση των μεγαλων ιμπεριαλιστικων δυναμεων, των ΗΠΑ και της Αγγλιας. Μπορει ο Α. Χριστου του ΑΚΕΛ να γραφει στον «Φιλελευθερο» της 31 Οκτωβρη οτι «μια λυση στο Κυπριακο σημερα θα θεσει θεμα βασεων αυριο», αλλα κατι τετοιες μελλοντολογιες δεν πρεπει να ανησυχουν τους Αγγλους που ειχαν την συγκαταβαση ολων για την χρηση των Βασεων κατα τον πολεμο στον Κολπο.

Για τους ιμπεριαλιστες, τετοιο πραγματικα ειναι το «Κυπριακο προβλημα». Εχουν πολλες φορες δηλωσει οτι θελουν την «σταθεροτητα» και την «φιλια» αναμεσα σε δυο σημαντικους συμμαχους τους στην περιοχη, την Ελλαδα και την Τουρκια, ωστε μαζι με αυτους να επιβαλλουν την ιμπεριαλιστικη «Νεα Ταξη» στους «ατιθασους» λαους της Μ. Ανατολης και των Βαλκανιων.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Η εργατικη ταξη στην Κυπρο την Ελλαδα και την Τουρκια, εχει να λυσει ενα προβλημα πολυ διαφορετικο απο ολα αυτα.

Για δεκαετιες πληρωνει τους καβγαδες και τους ανταγωνισμους των αρχουσων τους ταξεων γυρω απο την Κυπρο. Πληρωσε με το αιμα της, στους πολεμους του '63-67, και του '74. Πληρωνει με «θυσιες» και στερησεις για χαρη του «εθνικου προβληματος», για χαρη των στρατιωτικων εξοπλισμων. Εχει να λυσει το προβλημα της ειρηνης.

Την εχουν πεισει να βλεπει με μισος και δυσπιστια τους εργαζομενους της «αντιπαλης» πλευρας. Ετσι αδυνατιζουν την ικανοτητα της να αντισταθει στις επιθεσεις του πραγματικου της εχθρου, της δικης της αστικης ταξης. Καθε ελληνοκυπριος εργαζομενος μπορει να θυμηθει οχι μια αλλα πολλες περιπτωσεις που απεργιες εσπασαν ή δεν εγιναν, που αιτηματα θυσιαστηκαν επειδη βρισκομασταν σε καποια «κρισιμη φαση του εθνικου μας προβληματος». Παραλληλες εμπειριες εχουν και οι τουρκοκυπριοι εργαζομενοι, οι ελληνες και οι τουρκοι εργατες. Εχει λοιπον να λυσει το προβλημα του χτισιματος της ταξικης ενοτητας της με τους εργαζομενους της αλλης πλευρας και να σπασει την «εθνικη ενοτητα», να αναγνωρισει οτι τα αφεντικα τους εθνους της ειναι οι κυριοι εχθροι της.

Αυτα τα προβληματα δεν λυνονται με την υπογραφη οποιασδηποτε συμφωνιας, δεν λυνονται με καμμια αποφαση των Ηνωμενων Εθνων, ή με τις «καλες υπηρεσιες» του οποιουδηποτε υπηρετη των ιμπεριαλιστων. Στην πραγματικοτητα κανεις απο αυτους που τωρα ειναι ανακατεμενοι στις συνομιλιες ουτε μπορει ουτε θελει να λυσει τετοιου ειδους προβληματα.

Μιλαν για ειρηνη. Ομως για να πετυχουν μια συμφωνια που θα τους βολευει οι κυπριοι αστοι παραχωρησαν ολων των ειδων τις διευκολυνσεις στους ιμπεριαλιστες στον πολεμο στον Κολπο. Τα τελευταια χρονια κανεις πια δεν συνδεει το Κυπριακο και τις ιμπεριαλιστικες Βασεις. Και ομως, μια συμφωνια το μονο που εξασφαλιζει ειναι τις Βασεις.

Αυτοι που μιλαν για «μονιμη λυση» ειναι οι ιδιοι που χρειαστηκαν μονο τρια χρονια για να μετατρεψουν σε τυμπανα του πολεμου τις τυμπανοκρουσιες της συμφωνιας της Ζυριχης. Ποιος τους εμπιστευεται οτι δεν θα κανουν τα ιδια και χειροτερα τωρα;

Μιλαν για δικαιοσυνη και ανθρωπινα δικαιωματα. Οση δικαιοσυνη υπαρχει σε μια λυση με την οποια δεν θα αποζημιωνονται καν οι προσφυγες αλλη τοση υπαρχει στην απαιτηση των ελληνοκυπριων αστων να κλωτσησουν εξω απο την Κυπρο δεκαδες χιλιαδες φτωχους μεταναστες και εποχιακους εργατες απο την Τουρκια, που δεν εχουν στον ηλιο μοιρα.

ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Ο μονος δρομος που μπορει να απομακρυνει τον κινδυνο του πολεμου ειναι το χτισιμο της φιλιας, της εμπιστοσυνης και της ταξικης ενοτητας αναμεσα στους εργαζομενους στην Κυπρο την Ελλαδα και την Τουρκια.

Αυτη η ενοτητα δεν χτιζεται με το να υποστηριζει η εργατικη ταξη της καθε πλευρας την αρχουσα ταξη της. Για να χτισει αυτη την ενοτητα, η ελληνοκυπριακη εργατικη ταξη χρειαζεται μια πολιτικη που να παλευει εναντια στις στρατιωτικες δαπανες, οχι να τις δικαιολογει ή να τις υποστηριζει. Χρειαζεται μια πολιτικη που να δειχνει οτι οσο αδιαλλακτος και σκληρος ειναι ο Ντενκτας, αλλο τοσο αδιαλλακτος και σκληρος ειναι και ο Βασιλειου. Που να δειχνει οτι οσο θελει να βαλει χερι η τουρκικη αρχουσα ταξη στην Κυπρο, αλλο τοσο θελει και η ελληνικη αρχουσα ταξη. Χρειαζεται μια πολιτικη που να υποστηριζει οτι οι τουρκοκυπριοι, μετα απο οσα εχουν τραβηξει απο την ελληνοκυπριακη αρχουσα ταξη ολα τα πριν το '74 χρονια, εχουν καθε δικαιωμα να αποφασισουν οι ιδιοι σε τι ειδους κρατος θελουν να ζησουν. Χρειαζεται δηλαδη μια πολιτικη που να ενισχυει καθε τι που χτιζει την εμπιστοσυνη αναμεσα στους εργαζομενους στις δυο κοινοτητες, και να πολεμα καθε τι που την αδυνατιζει. Μια πολιτικη που να μη δικαιολογει καμμια «θυσια» της εργατικης ταξης για το «εθνικο προβλημα», και να υποστηριζει καθε διεκδικητικο ταξικο αγωνα.

Φαινονται μακρινα απο την εργατικη ταξη ολα αυτα; Και ομως, μερικοι τουρκοκυπριοι εργατες της Πυλας μιλωντας σε τουρκικο πρακτοριο τα ειπαν πολυ χαρακτηριστικα: «Οι εργατες και απο τις δυο κοινοτητες ενωνουν τις δυναμεις τους για να κερδισουν περισσοτερα δικαιωματα και αυξησεις μισθων... αγωνιζομαστε μαζι εναντια στα αφεντικα μας στο εργοστασιο. Γιατι να πολεμαμε ο ενας τον αλλον. Ο πραγματικος πολεμος που θα πρεπει να διεξαγουμε ειναι αυτος που θα μετατρεψει ολοκληρη την Κυπρο σε μια μεγαλη Πυλα.» Ο ελληνοκυπριακος τυπος προτιμησε να απομονωσει και να προβαλλει την τελευταια φραση, επειδη τα υπολοιπα δεν τον βολευαν καθολου. Φυσικα οι τουρκοκυπριοι δεν ενοουσαν να γινει ολη η Κυπρος σαν την Πυλα που εχει αποκλεισμενη ο Βενιαμιν, που προσπαθουν να εμποδισουν τους τουρκοκυπριους να χτισουν μιναρε, που ενοχλουνται οταν σηκωνουν την σημαια τους ή χτιζουν τα μνημεια τους.

Δεν χρειαζεται βεβαια να περιμενουμε να βρεθουν μαζι ελληνοκυπριοι και τουρκοκυπριοι εργατες για να παλεψουν εναντια στα αφεντικα τους και να αγωνιστουν για επαναπροσεγγιση. Αυτη ειναι μια μαχη που μπορει και πρεπει να δινεται καθημερινα απο τις εργατικες ταξεις των δυο κοινοτητων, ειτε ζουν μαζι ειτε τους χωριζουν συνορα. Μεσα απο αυτη την ταξικη παλη, θα δουν πιο καθαρα ποιοι ειναι οι πραγματικοι φιλοι τους, και ποιοι οι πραγματικοι εχθροι τους.

Για αυτο εχει σημασια να κοιταμε οχι στην Ν. Υορκη, αλλα στους ταξικους αγωνες των εργατων, σε οποιοδηποτε μερος του κοσμου και να γινονται. Απο κει εχει να περιμενει κατι καλο η εργατικη ταξη, οχι απο τα παζαρια των ληστων στα Ηνωμενα Εθνη.

Οι σοσιαλιστες εργατες θα πρεπει να πουν σε αυτους που θεωρουν οτι η συμμετοχη στις συνομιλιες ειναι «εθνικη καταστροφη», που κλαιγονται οτι δεν μας δινουν αρκετα στην Ν. Υορκη, οτι «οσα και να παρετε, με τετοια που εχετε κανει στους τουρκοκυπριους, και πολλα σας ειναι». Ομως δεν πρεπει να εχουν και καμμια εμπιστοσυνη, καμμια αυταπατη σε εκεινους που μας υποσχονται σωτηρια και ευημερια απο καποια συμφωνια στην Ν. Υορκη.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

ΣΤΟΧΟΣ £2,000

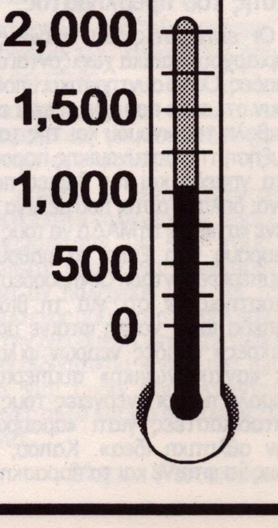

Η οικονομικη εξορμηση αυτο τον μηνα πηρε μια γερη ωθηση απο τον "Επαναστατικο Μαρξισμο". Προστεθηκαν αλλες 470 λιρες ανεβαζοντας το συνολικο υψος της οικονομικης ενισχυσης στις 1052 λιρες. Τα λεφτα αυτα μαζευτηκαν στην διαρκεια των εφημεριδοπωλησεων, απο τις καρτες συμμετοχης στο τριημερο, και απο τα κουτια οικονομικης ενισχυσης που κυκλοφορουσαν μετα τις συζητησεις.

Ξεκινησαμε αυτη την οικονομικη εξορμηση με στοχο να μαζεψουμε £2,000 για να αγορασουμε τεχνικο εξοπλισμο που θα μας βοηθησει στην καλυτερη και γρηγοροτερη εκδοση της εφημεριδας.

Μενουν ακομα δυο μηνες για να τελειωσει το εξαμηνο που βαλαμε για να καλυψουμε τον στοχο. Ελπιζουμε οτι η γενναιοδωρες εισφορες των συντροφων και φιλων της "Εργατικης Δημοκρατιας και το παρτυ που θα γινει στο τελος του χρονου θα μας βοηθησουν να καλυψουμε τον στοχο.

Η εκδοση της "Εργατικης Δημοκρατιας", που παλευει για το σοσιαλισμο απο τα κατω, για την ανατροπη αυτου του βρωμικου καπιταλιστικου συστηματος που γεννα τους πολεμους, την καταπιεση και την εξαθλιωση. στηριζεται αποκλειστικα στην εθελοντικη εργασια και τις εισφορες των μελων και των υποστηριχτων της. Χωρις αυτη δεν μπορει να υπαρξει.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ 71 ΙΡΑΚΙΝΩΝ ΣΤΗΝ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ» ΕΛΛΑΔΑ

ΕΝΑ ΘΡΙΛΛΕΡ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗΣ ΚΤΗΝΩΔΙΑΣ ΚΑΙ Η ΛΑΙΚΗ ΑΝΘΡΩΠΙΑ

Ενα γεγονος που απασχολησε εντονα τον Ελληνικο τυπο για δυο και πλεον βδομαδες και που προκαλεσε την φρικη και την αγανακτηση, αλλα και την συμπονοια και την αλληλεγγυη των απλων ανθρωπων για αλλους απλους ανθρωπους, αφησε «αδιαφορο» τον Κυπριακο τυπο, οχι απο αγνοια ή αδιαφορια βεβαια, αλλα επειδη ξεσκεπαζε την υποκρισια και την αντιδραστικη φυση της «μεγαλου συμμαχου», της ελληνικης κυβερνησης.

Το πλοίο «Κωστάκης» και το ανθρώπινο φορτίο του στην «οριογραμμή».

Η ιστορια μοιαζει με σεναριο κινηματογραφικης περιπετειας θριλλερ. Και ομως ειναι πραγματικη.

77 Ιρακινοι, (κυριως εργατες αλλα και 20 παιδια), μη μπορωντας να αντεξουν αλλο την φτωχια και την πεινα στην οποια ερριξαν την χωρα τους οι «συμμαχοι» αποφασισαν με κινδυνο της ζωης τους και των παιδιων τους να μεταναστευσουν στην Ελλαδα, οπου θα ηταν οπως τους ειχαν πληροφορησει, «καλοδεχουμενοι». Πουλησαν οτι ειχαν και δεν ειχαν για να μπορεσουν να φυγουν και να βρουν μια καλυτερη ζωη.

Στα κρυφα περασαν τα συνορα και πηγαν στην Τουρκια, εκει οπου θα ευρισκαν καποιον που θα τον μοσχοπληρωναν, για να τους παρει στην Ελλαδα.

Οπως εγραφε η Αθηναϊκη Ελευθεροτυπια της 12 Οκτωβρη «αφου βρηκαν καποιο που τους πηρε 1000 - 2000 δολλαρια το κεφαλι, τους στριμωξε ξημερωματα Σαββατου 3 του Οκτωβρη σε ενα μικρο ανηπολογητο σαπιοκαραβο». Ενα βραδυ ο ανθρωπος που τους οδηγουσε, μπηκε στο ταχυπλοο σκαφος που τον ακολουθουσε σ'ολο το ταξειδι και εξαφανιστηκε στην Τουρκια. Οταν το πλοιαριο εφτασε κοντα στα ανοικτα της Καλυμνου, τους πηραν ειδηση οι ελληνικες λιμενικες αρχες. Τους μαζεψαν και τους εστειλαν πισω στην θαλασσα σε ενα Ελληνικο καραβι, το «Κωστακης».

Τοτε ηταν που ξεκινησε ο Ελληνοτουρκικος διαλογος για την λαθρομεταναστευση, αν επρεπε αυτοι οι 77 να γυρισουν στην Τουρκια, απο οπου ειχαν ερθει (πραγμα που οι ιδιοι οι ιρακινοι δεν ηθελαν βεβαια) ή να μεινουν στην Ελλαδα. Ενω τα μυνηματα πανε και ερχονται οι 68 Ιρακινοι (4 γυναικες και 5 παιδια ειχαν μεταφερθει στο νοσοκομειο) συνεχιζαν να ειναι περιορισμενοι στο «Κωστακης», στη θαλασσα για 17 μερες συνεχεια, περιμενοντας να αποφασισουν για την τυχη τους.

ΜΑΡΤΥΡΙΟ

Ηταν ενα πραγματικο μαρτυριο. Η ανασφαλεια για το τι θα απογινουν, ο φοβος της βιαιης επιστροφης στο Ιρακ, μαζι με την θαλασσοταραχη που τους προκαλει ακατασχετους εμετους, η βρωμα απο την απλησια και το κλαμα των μικρων παιδιων που αρρωσταινουν στην ψυχρα και την υγρασια της θαλασσας, τους εχει κυριολεκτικα συντριψει. Οσο για το ονειρο τους για μια καλυτερη ζωη, αυτο θαλασσοπνιγεται στην οριογραμμη μεταξυ Ελλαδας και Τουρκιας.

Οι δημοσιογραφοι με δυσκολια καταφερνουν να μαθαινουν τι συμβαινει, επειδη η ελληνικη κυβερνηση απαγορευσε ουσιαστικα την επαφη με το πλοιο. Ο Υπουργος Δημοσιας Ταξης Αναγνωστοπουλος εφτασε στο σημειο να πει οτι αν δεν τους δεχθει πισω η Τουρκια «θα παραμεινουν εκει» στη μεση της θαλασσας.

Μεχρι εδω, ειναι μια ιστορια συνηθισμενη στην Ελλαδα των τελευταιων χρονων, που μαζι με τις αλλες χωρες της ΕΟΚ εχει κανει τα συνορα της το νεο «σιδηρουν παραπετασμα» στους απελπισμενους, κυρια απο την Αλβανια και την Γιουγκοσλαβια, που ζηταν καταφυγιο.

ΛΑΙΚΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Ομως αντιθετα με την απανθρωπη προσηλωση των κυβερνησεων Ελλαδας και Τουρκιας στο «διεθνες δικαιο για τους λαθρομεταναστες» και τις «διαπραγματευσεις», ο ρατσισμος ο σωβινισμος και ολα τα αλλα σκουπιδια που περνα η αστικη ταξη στα μυαλα του κοσμου, παραμεριζονται για τους νησιωτες, μπροστα στο μαρτυριο που περνουν οι 68 φτωχοι εργαζομενοι στο «Κωστακης». Νοιωθουν και συμμεριζονται το δραμα τους. Ουτε μια μερα δεν τους εχουν ξεχασει οι νησιωτες της Κω, της Καλυμνου και της Ψεριμου. Απο τις πρωτες κιολας μερες μαζευουν και στελλουν τροφιμα και ρουχα με τα καικια του λιμανιου.

Την 15η μερα στις 20 Οκτωβρη αγανακτησαν τοσο πολυ απο την σκληροτητα αυτων που κρατουσαν την τυχη των Ιρακινων στα χερια τους, που 200 περιπου ατομα οργανωσαν εξω απο το Επαρχειο καθιστικη διαμαρτυρια. Ακομη και ο παπάς του χωριου εκανε ερανο, μαζεψε λεφτα και τα εστειλε.

Ο Δημαρχος του νησιου, γιατρος Μιχαλης Ζαιρης ειπε χαρακτηριστικα: «Λυπαμαι για την περιπετεια των 77 Ιρακινων, οι οποιοι πληρωνουν καποιες διεθνεις συγκυριες και αντιξοοτητες οι οποιες δεν θα επρεπε να υπηρχαν μεταξυ των λαων.» Συμπληρωσε ομως οτι «Δεν χωρα καμμια αμφιβολια οτι νομικα και ηθικα φταινε οι Τουρκοι, κατι που η Ελληνικη κυβερνηση θα επρεπε να αντιμετωπισει με περισσοτερο ρεαλισμο».

Δεν χωρα πραγματι καμμια αμφιβολια οτι φταινε οι Τουρκοι και οτι η σταση τους απεναντι του 77 Ιρακινους ηταν απανθρωπη. Αλλα σε τι διαφερει αραγε, που ειναι καλυτερη, και η σταση της Ελληνικης κυβερνησης;

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΞΕΣΚΕΠΑΣΤΗΚΕ

Οταν τελικα οι κατοικοι της Κω προσφερθηκαν να φιλοξενηθουν οι Ιρακινοι σε ξενοδοχειο στην Κω, η κυβερνηση βρεθηκε στα στενα. Ξεσκεπαστηκε απο την αλληλεγγυη και την δημοκρατικοτητα που εδειξαν στους ιρακινους εργαζομενους οι απλοι ανθρωποι του νησιου, που δεν εδιναν δεκαρα ουτε για τους «διεθνεις νομους» ουτε για το «κακο» της «λαθρομεταναστευσης». Η μονη της διεξοδος ηταν να τους μεταφερει η ιδια στον Α. Νικολαο της Κρητης, βαζοντας τους σε μια πτερυγα ενος νοσοκομειου, για να μη φανει τοσο οτι υποχωρησε και ρεζιλευτηκε απο τους νησιωτες, και για να απομακρυνει τους ιρακινους απο τον κοσμο της Κω που συνδεθηκε μαζι τους και με το δραμα τους. Ακομα και στο Α. Νικολα, ο κοσμος εδειξε μεγαλο ενδιαφερον: οι χωρικοι εκαναν συσκεψη για να βρουν τροπους να ψυχαγωγησουν τα παιδια.

Ιδια και απαραλλακτη ειναι και η σταση του δικου μας κρατους, και'αυτος ηταν ακομα ενας λογος που αποφυγε ο τυπος να δημοσιευσει εστω και μια μικρη ειδηση για αυτη την ιστορια που συνταραξε την Ελλαδα. Και εδω εχει πια γινει καθημερινο φαινομενο η καταδιωξη και το διωξιμο μεταναστων. Και εδω ομως θα φτασει η ωρα που οι απλοι εργαζομενοι θα αντιδρασουν στην απανθρωπια της αρχουσας ταξης και της κυβερνησης της.

Μαιρη Σελλα

Η εκμεταλλευση και καταπιεση οι πραγματικες αιτιες για τη βια στα γηπεδα

Τα επεισοδια στο Τσιρειο και το ξυλοφορτωμα του διαιτητη, εδωσαν ξανα την ευκαιρια για να αναιξουν οι συζητησεις γυρω απο το θεμα της βιας στα γηπεδα. Οι αναλυσεις και καινωνιολογικες μελετες εχουν γινει τελευταια πολυ της μοδας. Διαφοροι παραγοντες προσπαθουν, ο καθενας απο τη δικη του πλευρα, να δωσουν εξηγησεις και να προτεινουν μετρα και τροπους αντιμετωπισης του προβληματος.

Οι εκτιμησεις και αποψεις που κυριαρχουν βασικα χωριζονται σε δυο ομαδες. Οι πιο συντηρητικοι υποστηριζουν οτι αυτο που χρειαζεται ειναι η επιβολη του «νομου και της ταξης». Αυξηση της αστυνομικης παρουσιας στα γηπεδα και πιο βαριες ποινες. Ειναι δηλαδη αυτοι που με λιγα λογια λενε «στειλτε τη ΜΑΔΔ να τους κανει μαυρους στο ξυλο να μαθουν να συμπεριφερονται». Οι «προοδευτικοι» υποστηριζουν οτι για τη βια στα γηπεδα ισως να μη φταινε μονο οι «μικρες» ομαδες νεαρων φιλαθλων με «αντικοινωνικη» συμπεριφορα, παρολο που οι ενεργειες τους ειναι καταδικαστεες γιατι «αμαυρωνουν την αθλητικη ιδεα». Καπου, λενε, ισως να φταινε και τα παρασκηνιακα κυκλωματα στο ποδοσφαιρο και η προκαταληψη που υπαρχει στον κοσμο. Γι'αυτο εισηγουνται οτι αυτο που χρειαζεται δεν ειναι τοσο η καταστολη οσο η προληψη της βιας.

Βασικα και οι δυο αυτες αποψεις αν και μοιαζουν καπου να διαφερουν εχουν ενα κοινο. Συμφωνουν οτι ειτε με τη βια ειτε με καποια μετρα προληψης πρεπει να μαθουμε στις ομαδες των νεαρων να συμπεριφερονται σωστα και κοσμια. Στην επισημη τους διατυπωση ολα αυτα εκφραζονται με το οτι πρεπει να δημιουργησουμε «αθλητικη συνειδηση» στους νεαρους φιλαθλους. Αυτο δεν ειναι κατι που το βλεπουμε να συμβαινει μονο στο ποδοσφαιρο. Γενικα η νεολαια (οι εργατες, οι φοιτητες, οι μαθητες) ειναι αυτη η ταξη της κοινωνιας που οι «νομοταγεις» παραγοντες και οι «καθως πρεπει κυριοι» αυτης της κοινωνιας, εχουν αναλαβει να τους δημιουργησουν οχι μονο αθλητικη συνειδηση, αλλα συνειδηση οδικη, περιβαλλοντικη, φιλανθρωπικη και γενικα τελος παντων «συνειδηση». Γιατι οδηγουν απροσεκτα βαζοντας σε κινδυνο τη ζωη τους και τη ζωη των συνανθρωπων τους. Πετανε σκουπιδια στους δρομους και μολυνουν το περιβαλλον. Δημιουργουν επεισοδια στα γηπεδα και γενικα ειναι «αντικοινωνικα» στοιχεια που χαλουν την εικονα αυτου του «ομορφου» και «αγγελικα» πλασμενου κοσμου που ζουμε.

ΟΙ "ΜΕΘΥΣΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ"

Αυτες οι αντιληψεις δεν ειναι κατι το νεο. Ηδη απο την δεκαετια του 1840 που ο Εγκελς εγραφε για την κατασταση της εργατικης ταξης στην Αγγλια, υπηρχε το επιχειρημα για τους «μεθυσους εργατες που καταστρεφουν τον εαυτο τους και τις οικογενειες τους». Απο τοτε αναλαμβαναν, η μεν αστυνομια να τους κλεινει τους τοπους «συναθροισης», και οι «κυριες του τσαγιου», οι προδρομοι των σημερινων «προοδευτικων» κοινωνιολογων, να δειχνουν «συμπαθεια και κατανοηση» τους για τους «κακομοιρους» αυτους ανθρωπους. Ο Εγκελς ελεγε τοτε: «Η εργατικη ταξη τσακιζεται 12 ωρες μεσα στο εργοστασιο, της κοβουν καθε χαρα απο τη ζωη και καθε ανθρωπινη σχεση, και μετα ζητανε ηθος και καλους τροπους, ενω μερικες ευαισθητες ψυχες στενοχωριουνται για την αυτοκαταστροφη της.»

Ετσι και σημερα οι διαφορες «ευαισθητες ψυχες» και οι «καθως πρεπει κυριοι» που προσπαθουν να μαθουν στη νεολαια πως να συμπεριφερεται, θελουν να κρυβουν οτι η βια στα γηπεδα και τα φαινομενα «απειθαρχιας» της νεολαιας ειναι μια αντιδραση εναντια στην καθημερινη καταπιεση που γεννα το συστημα της εκμεταλλευσης που οι ιδιοι εκπροσωπουν. Ενα βαρβαρο συστημα οπου ο ανταγωνισμος ειναι η κυριαρχη εκφραση του πολεμου ολων εναντια σ'ολους. Ενας πολεμος που σπρωχνει τους εργατες και τους νεους να συγκρουονται ο ενας εναντια στον αλλο για μια καλυτερη δουλεια, για μια καλυτερη θεση. Ενας καθημερινος πολεμος για τη ζωη, για την υπαρξη. Ενα συστημα οπου οι εργατες στους χωρους δουλειας ειναι υποχρεωμενοι να ανεχονται την εκμεταλλευση, την καταπιεση και την αυθαιρεσια του εργοδοτη για να μη μεινουν ανεργοι. Οπου οι μαθητες και οι φοιτητες στα σχολεια ειναι αναγκασμενοι να πειθαρχουν στις κυριαρχες ιδεες που θελουν να τους επιβαλουν καθορισμενα προτυπα. Πως πρεπει να μιλουν, πως πρεπει να ντυνονται, πως πρεπει να σκεφτονται.

ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΗ

Αυτο το ανισο και ανταγωνιστικο συστημα και η προσπαθεια της αρχουσας ταξης να επιβαλει τις δικες της ιδεες στη νεολαια ειναι μια καθημερινη διαδικασια που φορτωνει τους νεους με ενταση και αγχος. Συσσωρευει μια αγανακτηση που ψαχνει τροπο να εκτονωθει. Αυτες ειναι και οι πραγματικες αιτιες για τη βια στα γηπεδα. Μια βια που ο ηθικος αυτουργος ειναι το ιδιο το κοινωνικο συστημα. Η συμπεριφορα της νεολαιας σημερα φανερωνει την αντιδραση και τη διαθεση της να παλεψει εναντια στους νομους και τις ιδεες που της επιβαλλουν, εναντια στην αδικια και την καταπιεση.

Βεβαια για να μπορεσει σημερα η παλη της νεολαιας να φερει την απελευθερωση απο τα δεσμα που της επιβαλλει η αρχουσα ταξη πρεπει οι αντιδρασεις της να στραφουν εναντια στους πραγματικους φταιχτες. Στην εξεγερση του Λος Αντζελες τον Μαη, οι συμμοριες των μαυρων σταματησαν την αδελφοκτονα βια, για να στραφουν ενωμενες εναντια στους πραγματικους τους εχθρους. Οταν η αγανακτηση και η αντιδραση των νεων εκφραστει μαζικα στους χωρους δουλειας, τα σχολεια και τις σχολες, εκει ακριβως οπου γεννιεται πραγματικα η καταπιεση, και εναντια στην πραγματικη τους καταπιεση, τοτε θα μπορεσει να φυγει και η βια απο τα γηπεδα.

Π. Μιχαηλ

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ ΑΚΟΝΙΖΟΥΝ ΤΑ ΜΑΧΑΙΡΙΑ

Η θεση της ΕΟΚ για την υιοθετηση της διπλης ονομασιας για τη πρωην Γιουγκοσλαβικη δημοκρατια της Μακεδονιας οξυνε την πολιτικη κριση στην Ελλαδα και οδηγησε στην παραιτηση του Σαμαρα απο το βουλευτικο αξιωμα.

Ομως ουτε η "συναινετικη" πολιτικη του Μητσοτακη εχει καμμια σχεση με προσπαθεια για ειρηνη στη Γουγκοσλαβια ουτε και η "σκληρη" γραμμη του Σαμαρα, η επικρατηση της οποιας μονο σε χειροτερη κριση θα μπορουσε να οδηγησει.

Η διαφορα μεταξυ των δυο ειναι καθαρα θεμα τακτικης, οσο αφορα την προωθηση των ελληνικων συμφεροντων. Οι Μακεδονες ειναι και για τους δυο "ανυπαρκτοι".

Ψεματα

Ομως η ιδια η ιστορια του Μακεδονικου εθνους ξεσκεπαζει τα ψεμματα των Ελληνων σωβινιστων.

Το 1903 το εθνικο κινημα των Μακεδονων παλευει για την απελευθερωση της Μακεδονιας απο την Οθωμανικη Αυτοκρατορια και την ενταξη της σε μια βαλκανικη ομοσπονδια.

Ενω οι απογραφες του 1928-1940 αναγνωριζουν την υπαρξη Σλαβομακεδονικης μειονοτητας στην Ελλαδα, σημερα ισχυριζονται οτι ειναι "ανυπαρκτη". Μαλιστα στην ελληνικη Δυτικη Μακεδονια οι Σλαβομακεδονες αποτελουσαν την πλειοψηφια. Μονο μετα την εγκατασταση των Ελληνων της Μ. Ασιας το 1922-23 και τα πογκρομ του Μεταξα το 1936 εναντια στους Σλαβομακεδονες ο ελληνικος πληθυσμος υπερτερει.

Το 1925 το ιδιο το Υπουργειο Παιδειας τυπωσε ακομα και αλφαβηταρι στη μακεδονικη γλωσσα, το ABECEDAR, για τα σλαβοφωνα παιδια της Δυτικης Μακεδονιας.

Οι Μακεδονες παλεψαν παντοτε στις γραμμες εκεινων των αριστερων δυναμεων που αναγνωριζαν την εθνικη τους καταπιεση και υιοθετουσαν τα αιτηματα τους. Ετσι οι Μακεδονες επαναστατες ταχθηκαν στο πλευρο των αγωνιστων του ΕΑΜ και ΕΛΑΣ που υποστηριζαν ισα δικαιωματα για τη μακεδονικη μειονοτητα. Ειναι χαρακτηριστικο οτι μεχρι το 1940 η κυβερνηση του Βελιγραδιου δεν ειχε καμμια επιρροη στους Μακεδονες αγωνιστες. Στραφηκαν προς το Τιτο μονο οταν τους υποσχεθηκε Μακεδονικο κρατος στα Σκοπια, ισοτιμο με τα αλλα.

Οικονομικη κριση

Η Γουγκοσλαβια και γενικα ολοκληρος ο βαλκανικος χωρος αποτελειται απο ενα συνοθυλευμα λαων και εθνοτητων. Τα συνορα των κρατων που το περικλειει χαρακτηκαν οχι συμφωνα με τις επιθυμιες και επιδιωξεις των λαων της περιοχης, αλλα ηταν το αποτελεσμα πολεμων αναμεσα στις τοπικες αρχουσες ταξεις, διπλωματικων παιγνιδιων και επεμβασεων των ιμπεριαλιστικων δυναμεων που ειχαν οικονομικο και πολιτικο συμφερο στην περιοχη.

Η πρωην ομοσπονδιακη Γουγκοσλαβια που δημιουργηθηκε απο τον Τιτο μετα το δευτερο παγκοσμιο πολεμο ηταν ενα μωσαϊκο εθνοτητων. Οι εντασεις που υποβοσκαν μεταξυ των κρατων καλυπτονταν απο τη μεταπολεμικη οικονομικη αναπτυξη και τις πιεσεις του ψυχρου πολεμου.

Την δεκαετια του '60 φανηκαν τα πρωτα σημαδια της οικονομικης κρισης. Ο προσανατολισμος του Τιτο το '65 προς την οικονομια της αγορας και η συνδεση της οικονομιας με την παγκοσμια αγορα μεσω τραπεζικων δανειων και προσελκυσης δυτικων επενδυσεων ηταν η αιτια των μεγαλων ανταγωνισμων αναμεσα στις διαφορες δημοκρατιες. Σταματησαν οι εμπορικες συναλλαγες μεταξυ τους με αποτελεσμα να μεγαλωσουν οι αντιθεσεις αναμεσα στον πλουσιο Βορρα και τον φτωχο Νοτο. Η παγκοσμια οικονομικη υφεση του '80 επιδεινωσε την κριση. Τα σκληρα μετρα λιτοτητας που επεβαλε το ΔΝΤ στην Γιουγκοσλαβια για να αντιμετωπιστει το υπερογκο εξωτερικο χρεος της μαζι και ο ψηλος πληθωρισμος κτυπησαν αγρια το βιοτικο επιπεδο των εργαζομενων.

Η εργατικη ταξη απαντησε τοτε μ'ενα μαζικο απεργιακο κινημα με αποκορυφωμα την πολιορκια του Ομοσπονδιακου κοινοβουλιου απο Σερβους και Κροατες εργατες.

Τοτε ειναι που ο Μιλοσεβιτς εριξε το χαρτι του εθνικισμου για να στρεψει την λαϊκη αγανακτηση εναντια στις αλλες εθνοτητες και να συσπειρωσει γυρω του την εργατικη ταξη. Η Κροατια και η Σλοβενια προβαλαν το δικο τους εθνικισμο και σαν αντιδραση στη Σερβια αλλα και σαν το μεσο για να κτυπησουν τις διεκδικησεις των δικων τους εργατων.

Η εγκαταλειψη των ταξικων αγωνων με την επικρατηση της εθνικιστικης πολιτικης και η επεμβαση των ιμπεριαλιστικων δυναμεων στο ονομα της "ειρηνης και της δημοκρατιας" πυροδοτησαν τον πολεμο.

ξενες επεμβασεις

Καθε ιμπεριαλιστικη επεμβαση χειτοτερευε την κριση και απλωνε τον πολεμο ακομα παραπανω. Το μονο που ενδιεφερε τους ιμπεριαλιστες της ΕΟΚ και των ΗΠΑ ηταν το πως να βαλουν χερι σε περισσοτερες δημοκρατιες και να τις ενταξουν στη σφαιρα επιρροης τους.

Η ΕΟΚ και οι ΗΠΑ βρισκονται πισω και απο το πολεμο στη Βοσνια. Το σχεδιο της ΕΟΚ για τη δημιουργια τριων ξεχωριστων γεωγραφικων περιοχων που στην καθε μια θα πλειοψηφουσε μια απο τις τρεις εθνοτητες, ηταν το πρασινο φως για εφαρμογη της πολιτικης της "εθνικης καθαρσης". Της πολιτικης που δημιουργησε τα στρατοπεδα συγκεντρωσης, που ευθυνεται για τις σφαγες αμαχων, την προσφυγια και την εξαθλιωση.

Ο νονος

Ο ρολος της Ελλαδας στα Βαλκανια ειναι εξισου βρωμικος με των υπολοιπων. Η συμπαραταξη με το σφαγεα Μιλοσεβιτς, η υποστηριξη αρχικα του σχεδιου για μια "μικρη Γιουγκοσλαβια" - που θα περιλαμβανε την Βοσνια, το Κοσσυφοπεδιο και την Μακεδονια εναντια στη θεληση των λαων τους - και μετα της "μεγαλης Σερβιας" στοχευει στη δημιουργια μιας συμμαχιας με τη Σερβια που θα κυριαρχισει στην περιοχη και θα αποκλεισει τους ανταγωνιστες.

Για να μπορεσει η Ελληνικη αρχουσα ταξη να πετυχει στα σχεδια της πρεπει να συσπειρωσει γυρω της την εργατικη ταξη απεναντι σ'ενα πανεθνικο κινδυνο και στο εξωτερικο να κερδισει το παιχνιδι της διπλωματιας.

Μεσα ακριβως σ'αυτες τις συνθηκες ρευστοτητας η δημοκρατια της Μακεδονιας προσφερει στους Ελληνες καπιταλιστες το "αλλοθι" για ελεγχο των εξελιξεων στην περιοχη. Ο ορος της μη χρησιμοποιησης του ονοματος Μακεδονια που θετουν για την αναγνωριση της, σε αυτο ακριβως στοχευει. Θελουν να γινουν ο "νονος" που οχι μονο θα βαφτισει τη νεα δημοκρατια των Μακεδονων αλλα θα εχει λογο και στο καθε τι που την αφορα.

Τα κρατικα μεσα ενημερωσης και ολη η αστικη διανοηση εχουν μπει στην υπηρεσια της ελληνικης κυβερνησης για να καλυψουν αυτα της τα σχεδια. Εχει επιστρατευθει ολος ο σωβινιστικος συρφετος ιστορικων και αρχαιολογων για να "αποδειξουν" οτι η μακεδονικη εθνινοτητα ειναι ανυπαρκτη ή "κατασκευασμενη".

Την ιδια ωρα οι ελληνες καπιταλιστες, οσο και αν το αρνουνται ετοιμαζουν τη στρατιωτικη μηχανη τους για τις βαλκανικες τους εξορμησεις. Τα αντιτορπιλλικα τους βρισκονται ηδη στην Ανδιατικη. Εχουν εκσυγχρονισει τα στρατιωτικα αεροδρομια Αραξου και Ανδραβιδας για να εξυπηρετησουν το σχεδιο για ανεφοδιασμο των δυναμεων που θα επεμβουν στη Βοσνια. Μελετουν την παραταση της στρατιωτικης θητειας για εξι μηνες και ξοδευουν δισεκατομμυρια για μεταφορα μοναδων στρατου στα γιουγκοσλαβικα συνορα.

Η μονη λυση

Οι 10.000 νεκροι και τα 2 εκατομμυρια προσφυγες μαζι με την ανεργια και την εξαθλιωση για τους εργατες ολων των εθνοτητων της πρωην Γιουγκοσλαβιας δειχνουν πως ο πολεμος αυτος δεν εχει λυσει κανενα προβλημα. Η μονη διεξοδος ειναι οι αγωνες της εργατικης ταξης εναντια στον πολεμο και τον εθνικισμο. Η αντιπολεμικη διαθεση υπαρχει. Αυτο δειχνουν οι λιποταξιες απο τον σερβικο στρατο, οι διαδοχικες αντιπολεμικες διαδηλωσεις και κινητοποιησεις μεσα στο Βελιγραδι. Αυτο δειχνουν τα συνθηματα των απεργων της ΕΑΣ που συγκλονισαν την Αθηνα πριν λιγες βδομαδες: "κανενας φανταρος στη Γιουγκοσλαβια ουτε απεργοσπαστης στα λεωφορεια". Αυτο που χρειαζεται ειναι μια διεθνιστικη πολιτικη που να κανει αυτη τη διαθεση να φουντωσει και να πνιξει τους διαφορους εθνικιστες ηγετες και τους ιμπεριαλιστες που συντηρουν αυτο το βρωμικο πολεμο.

Μυριανθη Λοϊζου

Η πολιτικη της κυβερνησης στα Βαλκανια ανοιξε το δρομο στους φασιστες υποστηρικτες της "Μεγαλης Ελλαδας"

500 χρονια απο το ταξιδι του Κολομβου

ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΑΠΛΗΣΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Η φετινη χρονια σηματοδοτηθηκε απο τους εορτασμους για τα 500 χρονια απο την "ανακαλυψη" της Αμερικης απο τον Χριστοφορο Κολομβο. Η Αμερικανικη κυβερνηση ανακυρηξε τη 12η Οκτωβριου, τη μερα που εφτασε ο Κολομβος στις Μπαχαμες, "Μερα του Κολομβου - Μερα της ανακαλυψης του Νεου Κοσμου". Μεχρι και η "μικη μας Κυπρος" πηρε μερος στους γιορτασμους στελλνοντας το Κερυνεια ΙΙ σε ναυτικη εκθεση στην Ισπανια.

Πισω ομως απο του εορτασμους βρισκεται η πραγματικοτητα, που τοσο εντεχνα οι αστικες ταξεις της Ευρωπης και της Αμερικης προσπαθουν να κρυψουν. Προκειται για την πραγματικοτητα των σφαγων, των φονων, των βιασμων, της γενοκτονιας, της δουλειας και του ξεκληρισματος ολοκληρων πολιτισμων.

Τον 15ο αιωνα οι αρχοντες της Ευρωπης, οι φεουδαρχες, οι μοναρχες, η νεοεμφανιζομενη αλλα ισχυρη ταξη των εμπορων και των τραπεζιτικων αναζητουσαν νεους τροπους για να αυξησουν τα πλουτη τους. Οι εμπορικοι δρομοι απο τη Μεσογειο προς την Ινδια και την Κινα κοπηκαν οταν η Οθωμανικη Αυτοκρατορια κερδισε τον ελεγχο της Ανατολικης Μεσογειου. Αυτο οδηγησε του βασιλιαδες της Ισπανιας Φερδινανδο και Ισαβελλα, που ηταν η κυριαρχη δυναμη της εποχης ν' αναζητησουν νεους εμπορικους δρομους προς την Ινδια.

Οταν ο Κολομβος ξεκινουσε με τις γαλερες του στις 3 Αυγουστου το ταξιδι του, κινητρο του δεν ηταν η αγαπη του για τις εξερευνησεις, αλλα η αγαπη της αρχουσας ταξη για το χρυσαφι. Στον ιδιο μαλιστα δοθηκε η υποσχεση για το 1/10 απο τον πλουτο που θα επαιρνε.

Η "ανακαλυψη του Νεου Κοσμου" σημανε τη γεννηση της αποικιοκρατιας. Το χρυσαφι και το ασημι που στολιζε καποτε τα στεμματα των βασιλιαδων των Ινκας και των Αζτεκων εγινε η τελευταια ελπιδα των φεουδαρχων και των βασιλιαδων να διατηρηθουν στην εξουσια και αργοτερα εγινε η βαση για την ιδια την αναπτυξη του Ευρωπαικου καπιταλισμου.

Για τους ιθαγενεις ομως η "ανακαλυψη του Νεου κοσμου" σημαινε την υποταγη, τον θανατο και την σκλαβια. Ας ακουσουμε ενα απο τους μαρτυρες των σφαγων, ενα ιθαγενη της Νεας Γης, που εγραψε μια ανωνυμη αφηγηση στη γλωσσα ναγουαλτ: "Αυτοι που τραγουδουσαν και χορευαν ηταν εντελως αοπλοι (ιθαγενεις). Ολα οσα φορουσαν ηταν οι στολισμενοι μανδυες τους. Εκεινοι που επαιζαν ταμπουρλο, οι γεροντες κουβαλουσαν τις κολοκυθες τους γεματες ταμπακο. Αρχισαν πρωτα να τους χτυπουν, μετα τους εσπρωξαν, τους εκοψαν τα χερια και υστερα τους σκοτωσαν ολους. Υστερα μπηκαν στο ναο για να σκοτωσουν κι' αλλους. Οταν ηλθε ο αρχηγος τους μας ειχαν σκοτωσει σχεδον ολους."

Παρ' ολο που ο Κολομβος πιστευε μεχρι το τελος της ζωης του οτι η γη στην οποια εφτασε ηταν η Ιαπωνια ή η Κινα. Η γεωγραφια ομως δεν απασχολουσε ουτε αυτον ουτε εκεινους που τον εστειλαν, το μονο που ενδιεφερε ηταν το χρυσαφι, το ασημι και τα μπαχαρικα. Η "ανακαλυψη" του τρομοκρατησε τους υπολοιπους αρχοντες της Ευρωπης. Ετσι οι Πορτογαλλοι συνεργαστηκαν με τους Ισπανους στις κατακτησεις που ακολουθησαν. Το δευτερο ταξιδι του Κολομβου το 1493 και τα αλλα που ακολουθησαν το 1498 και 1502 σημαιναν τη συνεχιση της τρομοκρατιας για του ιθαγενεις. Ο Κορτες κατελαβε το Μεξικο το 1519 και ο Πιζαρρο το Περου το 1532, και φυσικα βρηκαν και εκει αμετρητα αποθεματα χρυσου και πολιτιμων μεταλλων και λιθων.

Ο Βερναλ Ντιαθ, ενα απλος στρατιωτης που ελαβε μερος σ'ενα απο τα ταξιδια αυτα αφηγειται στο ημερολογιο του, που εκδοθηκε σε βιβλιο το 1968 στα ισπανικα με τον τιτλο "Η αληθινη ιστορια της κατακτησης της Νεας Ισπανιας": "Το λεω και παιρνω ορκο γι'αυτο, οτι ολα τα σπιτια και το εδαφος ηταν σπαρμενα με κομμενα κεφαλια και πτωματα, και δεν ξερω πως να το περιγραψω.. Διαβασα για την καταστροφη της Ιερουσαλημ. Στην πραγματικοτητα δεν μπορω να πω αν εκεινη ηταν μεγαλυτερη σφαγη απο τουτη εδω, γιατι απο αυτη τη πολη εξαφανιστηκαν τοσοι ανθρωποι και ειναι ολοι νεκροι, και οπως ειπα ολο το εδαφος κι ολη η περιοχη ηταν σκπασμενη με πτωματα και μυριζαν τοσο ασχημα που καινεις δεν μπορουσε να το αντεξει".

Ολοκληροι αρχαιοι πολιτισμοι, σε μερικους τομεις μαλιστα πολυ πιο εξελιγμενοι απο τους "πολιτισμενους" ευρωπαιους, καταστραφηκαν σαν αποτελεσμα των "εξερευνησεων" του Κολομβου. Των Ατζεκων στο Μεξικο, των Ινκα στο Περου, των Μαγια στο Γιουκαταν και των Ινδιανων σε ολοκληρη την Αμερικη.

Η βαρβαροτητα των κατακτητων εδειξε οτι η "νεα ταξη πραγματων" της εποχη ηταν απλη: τιποτε δεν θα εμενε ορθιο, αν αποτελουσε εμποδιο στο να παρουν οι φεουδαρχες και οι βασιλιαδες αυτα που χρειαζονταν για να κρατηθουν στην εξουσια και να διατηρησουν ενα ξεπεσμενο συστημα. Ετσι ακριβως και σημερα οι καπιταλιστες για να κρατηθουν με νυχια και με δοντια στην εξουσια και να σωσουν το σαπιο συστημα τους προσπαθουν να επιβαλουν μια "νεα ταξη πραγματων" που σε καθε της βημα σπερνει την καταστροφη και την μιζερια, απο την σφαγη στο Κολπο μεχρι τη φρικη της Γιουγκοσλαβιας, την πεινα στην Αφρικη και την ανεργια στην Ευρωπη και την Αμερικη.

Ολο το χρυσαφι που μαζεψε ο Κολομβος δε σταθηκε ικανο να σωσει απο την εξαφανιση τους φεουδαρχες που τον εστειλαν. Οι σημερινοι καπιταλιστες δεν μπορουν να ελπιζουν σε καποιες παρομοιες "ανακαλυψεις" για να σωθουν και περιμενουν καποιο θαυμα να τους βγαλει απο την χειροτερη οικονομικη κριση που περνουν απο την δεκαετια του '30. Ειναι καιρος να τους στειλουμε να συναντησουν τους προκατοχους τους.

Μ.Ρ.

75 χρονια απο τον Οχτωβ

Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙ

Ειναι εντονη η αντιληψη μεσα στο χωρο της αριστερας οτι οι εξελιξεις στην πρωην ΕΣΣΔ εφεραν φτωχεια δυστυχια και πολεμους αναμεσα στην εργατικη ταξη της. Οτι πριν μπορει να υπηρχαν καποια προβληματα αλλα η εργατικη ταξη ειχε δουλεια, σπιτι, ενα σεβαστο βιοτικο επιπεδο. Με ολα αυτα θελουν να ενισχυσουν την αποψη, που παντα ειχαν για την ΕΣΣΔ και τις Ανατολικες χωρες, οτι προηγουμενα υπηρχε ενα ανωτερο κοινωνικο συστημα, καποιου ειδους σοσιαλισμος.

Σε αρθρα της η «Χαραυγη» τονιζει την βαθια οικονομικη κριση στην Ρωσια, την αυξηση του εθνικισμου, της εγκληματικοτητας. Παραλληλα προβαλει τεραστιες φωτογραφιες διαδηλωτων στην Μοσχα οι οποιοι κρατουν κοκκινες σημαιες και φωτογραφιες του Λενιν, ετσι που νομιζει κανεις οτι αυτοι υποστηριζουν το σοσιαλισμο , οτι ειναι η αριστερη αντιπολιτευση του Γελτσιν.

Ειναι αυτη η πραγματικοτητα; Αυτοι που ανεμιζουν κοκκινες σημαιες σημερα στη Ρωσια εχουν καμια σχεση με την παραδοση της Οτωβριανης Επαναστασης του '17; Οχι, ειναι η μεγαλυτερη διαστρευλωση. Αυτοι ειναι σταλινικοι, και ο Σταλιν και οι μετα απο αυτον, οικοδομησαν μια κοινωνια κρατικο-καπιταλιστικη πατωντας και συθλιβωντας την παραδοση του Οκτωβρη. Στραγγαλισαν καθε εργατικη εξουσια και καταφεραν με τη βια, το αιμα και το μοχθο της Σοβιετικης εργατικης ταξης να κτισουν ενα ισχυρο κρατος που στοχο ειχε το κυνηγι της γρηγορης συσσωρευσης κεφαλαιου.

Τετοιο ηταν το «ανωτερο» κοινωνικο συστημα που υπερασπιζονταν για χρονια τα Κομμουνιστικα Κομματα. Και τωρα κανενα «νεο προσωπο» δεν μπορει να κρυψει τον αλλοιθωρισμο τους, γιατι ενω λενε οτι βλεπουν μπροστα, το βλεμμα τους παντα κοιταει πισω.

Το ισχυρο κρατος - η δευτερη υπερδυναμη - που δοξαζαν παλια και νοσταλγουν σημερα, οσο και αν το βαφουν με κοκκινες σημαιες οσο και αν το στολιζουν με φωτογραφιες του Λενιν, ειναι ενα κρατος που χτιστηκε πανω απο τα ερειπια της Οκτωβριανης Επαναστασης. Οπως εκανε ο Σταλιν και οι επιγονοι, καπηλευονται το ονομα του Λενιν και ταυτιζουν την Παραδοση του Οκτωβρη με το αθλιο συστημα που υπηρχε στην πρωην ΕΣΣΔ.

Χρειαζεται να ξανακοιταξουμε πισω με καθαρο βλεμμα και τοτε θα δουμε οτι υπαρχει μια βαθεια διαχωριστικη γραμμη αναμεσα στο κρατος των εργατικων συμβουλιων, που ξεπηδησε απο τον Οκτωβρη και το κρατος της γρηγορης συσσωρευσης που δημιουργησε η σταλινικη αντεπανασταση στο ονομα της οικοδομησης του «σοσιαλισμου σε μια μονο χωρα».

Πριν την σοσιαλιστικη επανασταση του Οκτωβρη, η επανασταση του Φλεβαρη του '17 εριξε τον Τσαρο αλλα την εξουσια πηραν οι καπιταλιστες, οι γαιοκτημονες, και μια Προσωρινη Κυβερνηση απο τους Καντετους, το κομμα των αστων και την παλια ταξη των αξιωματουχων του Τσαρου. Απο τον Φεβραρη μεχρι τον Οκτωβρη του 1917 οι Μπολσεβικοι καταφεραν να κερδισουν την υποστηριξη της πλειοψηφιας της εργατικης ταξης, επειδη ηταν η μονη οργανωση που εδειχνε τον δρομο για να τελειωσει ο πολεμος, η πεινα και η φτωχεια. Στις συνθηκες που επικρατουσαν, το συνθημα των Μπολσεβικων «Ειρηνη, ψωμι, γη», ηταν το μονο που ανταποκρινοταν στις αναγκες του λαου. Ετσι καταφεραν να γινουν ενα μαζικο κομμα: ενας στους δεκα εργατες ηταν μελος του κομματος καθως και χιλιαδες φανταροι και μεγαλος αριθμος αγροτων. Αρχες του Φθινοπωρου τα μελη του κομματος ηταν 250 χιλιαδες.

Κατω απο τις πιεσεις της παλιας ταξης η κυβερνηση κηρυξε τους Μπολσεβικους εκτος νομου. Μπροστα στην καταστολη της κυβερνησης η επιλογη ηταν μια. Ειτε τα Σοβιετ θα επαιρναν την εξουσια ειτε θα την αφηναν να πεσει στα χερια της αντιδρασης.

ΟΛΗ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΤΑ ΣΟΒΙΕΤ

Ετσι η νικηφορα Οκτωβριανη Επανασταση εφερε στην εξουσια εκατομυρια απλους ανθρωπους, μεσα απο μια κυβερνηση αντιπροσωπων των εργατων των αγροτων και των στρατιωτων εκλεγμενων απο τα εργοστασια, τα στρατοπεδα τις γειτονιες. Το 1917 εδειξε οτι η εργατικη ταξη μπορει να ξεπερασει τον αστικο κοινοβουλευτισμο και να ιδυσει μια αμεση Εργατικη Δημοκρατια.

Τα Σοβιετ αποτελουνταν απο αντιπροσωπους εκλεγμενους απο τα εργοστασια της καθε πολης. Οι εργατες καθε εργοστασιου ειχαν την δυνατοτητα να ανακαλεσουν τους αντιπροσωπους τους και να τους αλλαξουν οποιαδηποτε στιγμη. Η εκλογη τους γινοταν με βαση την **απλη αναλογικη** αναμεσα στα κομματα και τις οργανωσεις που συμμετειχαν στα Σοβιετ. Για παραδειγμα στο εργοστασιο Σωληνων οι Μπολσεβικοι συσπειρωσαν 9388 εργατες, οι Εσεροι 3822, οι Αναρχικοι 640 και οι Μενσεβικοι 552. Στην επανασταση δεν υπηρχε μονολιθικη εξουσια των Μπολσεβικων, αλλα εργατικη εξουσια οπου οι Μπολσεβικοι εδιναν πολιτικες μαχες για να πεισουν την πλειοψηφια των εργατων.

Τα Σοβιετ συνεδριαζαν καθε 15 μερες και ηταν οργανα δρασης, χωρις διαχωρισμους σε νομοθετικη και εκτελεστικη εξουσια. Η Εργατικη Δημοκρατια στηριζοταν οχι μονο στην αμεση εκλογη των εργατικων συμβουλιων μεσα στα εργοστασια, αλλα και στην υλοποιηση των αποφασεων απο τους ιδιους τους εργατες. Ακομα και ο σχεδιασμος της ενοπλης καταληψης της εξουσιας εγινε απο την εκλεγμενη Στρατιωτικη Επιτροπη του Σοβιετ οπου προεδρος αναδειχτηκε ο Τροτσκι.

Αυτο ηταν το εργατικο κρατος που ξεπηδησε απο την Οκτωβριανη Επανασταση: η οργανωμενη και θεσμοθετημενη αυτενεργεια της εργατικης ταξης εκφρασμενη μεσα απο την δημοκρατια των Σοβιετ.

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ

Μεσα στο πανηγυρι της δικής της νικης, η εργατικη ταξη, απελευθερωμενη απο προκαταληψεις που της γεμιζε για χρονια τα μυαλα η αρχουσα ταξη, σταθηκε στο πλαϊ καθε κατατρεγμενου και καταπιεσμενου.

Η γερμανικη Σοσιαλδημοκρατια προδωσε την Γερμαντικη Επανασταση του 1918, και δολοφονησε την ηγετιδα της, την Ροζα Λουξεμπουργκ

Η εργατικη εξουσια ηταν ο χορος και το γλεντι της πραγματικης ελευθεριας ολων των ανθρωπων. Οι αγροτες ξεφυγαν απο τα δεσμα της Φεουδαρχιας. Εγινε πραξη το δικαιωμα τους να παρουν οι ιδιοι τη γη που δουλευαν. Η «φυλακη των λαων» που ηταν η Ρωσια των Τσαρων γκρεμιστηκε μεσα απο την εργατικη εξουσια και την καθοδηγηση των Μπολσεβικων. Οι καταπιεσμενες εθνοτητες αποκτησαν το δικαιωμα αυτοδιαθεσης, να κανουν αν ηθελαν το δικο τους κρατος. Δεν υπηρξε στη ιστορια ανωτερο παραδειγμα τσακισματος του ρατσισμου και του σοβινισμου απο αυτο που εδωσαν τα σοβιετ και οι Μπολσεβικοι.

Για τους επαναστατες η απελευθερωση των γυναικων δεν ηταν συνθημα ηταν καθημερινη πρακτικη. Ο πολιτικος γαμος, το αυτοματο διαζυγιο οταν το ζητουσε οποιοσδηποτε απο τους δυο συζυγους, η ιση αμοιβη, οι ελευθερες εκτρωσεις, θεσμοθετηθηκαν απο την κυβερνηση των Μπολσεβικων. Οι σεξιστικες νομοθεσιες που αστυνομευαν την προσωπικη ζωη των εργατων καταργηθηκαν. Οι ομοφυλοφιλοι επαψαν να κατατρεχονται και τους αναγνωριστηκε το δικαιωμα να εχουν την δικη τους σεξουαλικοτητα.

Αυτη η απελευθερωτικη δυναμικη της εργατικης ταξης εκφραστηκε σε ολους τους τομεις. Στην εκπαιδευση, η επαναστατικη κυβερνηση αρχισε να ξηλωνει τους θεσμους της ταξικης επιλογης. Ανοιξε τις πυλες των πανεπιστημιων για ολους πανω απο τα 16 που ηθελαν να σπουδασουν, τα σχολεια εγιναν μικτα, καταργηθηκε η δουλεια στο σπιτι και η σωματικη τιμωρια. Με την συλλογικη εργασια καταπολεμηθηκε ο ανταγωνισμος μεσα στη νεολαια.

Η νικηφορα εργατικη ταξη ηταν η δυναμη που κτυπησε αποτελεσματικα τις διακρισεις που καλιεργα ο καπιταλισμος με βαση τη φυλη, την ηλικια, το φυλο.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ

Η Επανασταση του '17 εδειξε το δρομο για την παλη εναντια στο πολεμο. Στον Α' Παγκοσμιο Πολεμο το σοσιαλιστικο προλεταριατο της Ρωσιας, δεν προσπαθησε να βαλει τερμα στον πολεμο φτιαχνοντας ενα στρατο πανισχυρο που να εξασφαλιζει την «ισορροπια» εναντια στη Γερμανια των Καϊζερ, και να προστατευει την «πατριδα» των καπιταλιστων, αλλα αντιθετα διαλυοντας την ρωσικη πολεμικη μηχανη και προωθωντας τη διεθνιστικη αλληλεγγυη με τη γερμανικη εργατικη ταξη. Το συνθημα τους ηταν: «ο εχθρος ειναι μεσα στην ιδια μας την χωρα».

Κι ενω οι αστοι και οι πολιτικοι εκφραστες τους εβγαζαν αφρους εναντια στο «πρακτορα των Γερμανων» Λενιν, και τους «προδοτες» Μπολσεβικους, οι εργατες των σοβιετ εδιναν την πλειοψηφια στο επαναστατικο κομμα που υποστηριζε την αντιπολεμικη τους δραση τις λιποταξιες τις ανταρσιες των στρατιωτων, τη συναδελφωση στα χαρακωματα.

Τον διεθνισμο οι Μπολσεβικοι δεν το εβλεπαν ευκαιριακα αλλα και μετα την επανασταση στην Ρωσια σαν την μονη ελπιδα για την εξαπλωση της επαναστασης στην εξεγερμενη τοτε Ευρωπη. Την ελπιδα που θα εδινε ζωη στην νεαρη τοτε Σοβιετικη Εργατικη Δημοκρατια.

Οι συνθηκες ηταν αρκετα ευνοϊκες για μια τετοια εξελιξη, ολοκληρη η Ευρωπη ηταν εξεγερμενη. Ηταν η Επανασταση στην Ουγγαρια το 1919, η εξεγερση των Σπαρτακιστων στο Βερολινο και η ηρωϊκη Κομμουνα του Μοναχου. Στην Ιταλια το κινημα των καταληψεων των εργοστασιων διαρκεσε δυο κοκκινα χρονια. Η Βρετανια ταρακουνιοταν απο τις μαζικες απεργιες για το 40ωρο, στην Αυστρια καταργηται η μοναρχια.

Το 1921 ομως η αστικη ταξη καταφερνει να πνιξει στο αιμα την μια εξεγερση μετα την αλλη. Η αιτια ηταν η προδοσια των παλιων εργατικων κομματων της Σοσιαλδημοκρατιας των οποιων οι ηγετες δεν εβλεπαν τις δυνατοτητες της εργατικης ταξης, σαν μιας ταξης που μπορει να κτισει μια νεα κοινωνια. Προτιμησαν την αστικη δημοκτρατια απο την εργατικη εξουσια. Συγχρονως τα νεαρα επαναστατικα Κομμουνιστικα Κομματα υποστηριζαν τις επαναστατικες ιδεες των Μπολσεβικων αλλα δεν διεθεταν την πειρα και το ριζωμα μεσα στην εργατικη ταξη ωστε να οδηγησουν τις εξεγερσεις και επαναστασεις στην νικη. Ετσι με αυτη την ηττα του επαναστατικου κινηματος στην Ευρωπη η Ρωσια εμεινε απομονωμενη και εξαθλιωμενη απο τις σκληρες μαχες του εμφυλιου.

ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η ιδια η εργατικη ταξη της Πετρουπολης και της Μοσχας, των μεγαλων κεντρων της επαναστασης, ειχε αποδεκατιστει. Οχι μονο χαθηκαν οι πιο πρωτοποροι μαχητες, αλλα και χιλιαδες εργατες ειχαν καταφυγει στα χωρια για να γλιτωσουν απο την πεινα. Η βιομηχανικη παραγωγη ειχε πεσει στο 18% και οι εργατες που ειχαν απομεινει, το 1920 ηταν λιγοτεροι απο μισοι (43%). Η εργατικη εξουσια βρισκοταν μετεωρη μπροστα στην εικονα μια εξαθλιωμενης εργατικης ταξης που ειχε κανει την επανασταση.

Σε αυτες τις συνθηκες αρχισε να διαμορφωνεται ο ασφυκτικος κλοιος της γραφειοκρατιας, μιας υπο διαμορφωση αρχουσας ταξης με κυριο εκφραστη τον Σταλιν. Απο το 1922 ο Λενιν αναρωτιεται:

«Ας δουμε τι γινεται στη Μοσχα. Ποιος κυβερνα ποιον; Οι 4700 υπευθυνοι κομμουνιστες τημαζα των γραφειοκρατων ή αντιστροφα; Δεν πιστευω οτι μπορειτε να υποστηριξεται με ειλικρινεια οτι ειναι οι κομμουνιστες που καθοδηγουν» *(ομιλια στο συνεδριο των Μπολσεβικων).*

Μετα τον θανατο του Λενιν αυτο εκφραστηκε σαν ανοικτη πολιτικη συγκρουση μεσα στο κομμα, απο τον Τροτσκι και την Αριστερη Αντιπολιτευση εναντια στους Σταλινικους. Ο Τροτσκι οπως και ο Λενιν, εβλεπε την εξαπλωση της επαναστασης στην Ευρωπη σαν το μονο σωστο δρομο για να μπορεσει να στηρικτει η Σοβιετικη Ενωση.

βρη του 17

ΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Και πραγματι νεες εξεγερσεις αρχισαν στην Ευρωπη. Στην Βρετανια το 1926 ξεσπασε η μεγαλη Γενικη Απεργια. Η πιο αναπτυγμενη βιομηχανικα χωρα ταρακουνιοταν συνθεμελα. Η επικρατηση ομως της σταλινικης πτερυγας που υποστηριζε τη θεωρια του «σοσιαλισμου σε μια χωρα», για να διατηρησει τα προνομια που αρχισε να αποκτα, προδοσε ολα τα κινηματα που ξεπηδουσαν. Στην Βρετανια με την βοηθεια του ΚΚ Βρετανιας ξεπουλησαν την απεργια με ανταλαγμα την θετικη σταση της βρεττανικης κυβερνησης απεναντι στην ΕΣΣΔ. Παρομοια στρατηγικη εφαρμοσε και στην Κινα το 1925-26 με αποτελεσμα την σφαγη χιλιαδων κινεζων εργατων και το τσακισμα της επαναστασης. Την ιδια τυχη ειχαν στην Ελλαδα με τον εμφυλιο και στην Ισπανια το 1936.

Ο Τροτσκι μεχρι την δολοφονια του απο τον Σταλιν το 1940 εδινε την μαχη εναντια σ τον Σταλινισμο

ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ, Η ΝΕΑ ΑΡΧΟΥΣΑ ΤΑΞΗ

Η κυριαρχια της γραφειοκρατιας και του Σταλιν σημανε το τελος της εργατικης εξουσιας. Σχεδον ολα τα μελη της κεντρικης επιτροπης που καθοδηγησαν την Επανασταση του Οκτωβρη εξοριστηκαν ή εκτελεστηκαν. Απο το 1927 αρχιζει η οικοδομιση ενος ισχυρου κρατους που βαζει σαν στοχο το κυνηγι της γρηγορης συσσωρευσης πανω στις πλατες της εργατικης ταξης. Η Σταλινικη οικονομικη πολιτικη δεν ειχε σαν στοχο το ζωντανεμα της εργατικης εξουσια μεσα απο την συλλογικοτητα της εργατικης ταξης για πολιτικη και κοινωνικη ανοδο αλλα στηριχτηκε στην εξατομικοποιηση της εργατικης ταξης, στο τσακισμα καθε αντιστασης, και στη βιαιη καταστολη καθε αντιπολιτευσης.

Οι αγροτες συρθηκαν στα εργοστασια και η γη τους κολεκτιβοποιηθηκε με τη βια. Το εφταωρο εγινε δεκαεξαωρο και η «εθελοντικη» εργασια υποχρεωτικη. Η ΕΣΣΔ μετατραπηκε σε ενα στρατοπεδο καταναγκαστικης εργασιας. Απο το 1928-35 η βιομηχανικη παραγωγικοτητα τριπλασιαστηκε ενω οι μισθοι επεσαν στο μισο.

Ολες οι κατακτησεις ξηλωθηκαν στην δεκαετια του '30. Οι εθνοτητες εχασαν το δικαιωμα για αυτοδιαθεση και σκορπιστηκαν με την βια στα περατα ολοκληρης της χωρα. Ξαναβρικολακιασαν οι υποκριτικες αξιες της αστικης ηθικης που θελει την γυναικα μηχανη που γεννα παιδια, οχι γιατι η ιδια το θελει αλλα για το μεγαλωμα του εθνους. Ξαναποινικοποιηθηκε η ομοφυλοφιλια και αστυνομευαν ακομα και την προσωπικη ζωη των εργατων.

Η εργατικη εξουσια ηταν ο χορος και το γλεντι της πραγματικης ελευθεριας ολων των ανθρωπων. Οι αγροτες ξεφυγαν απο τα δεσμα της Φεουδαρχιας. Οι καταπιεσμενες εθνοτητες αποκτησαν το δικαιωμα αυτοδιαθεσης. Δεν υπηρξε στη ιστορια ανωτερο παραδειγμα τσακισματος του ρατσισμου και του σοβινισμου απο αυτο που εδωσαν τα σοβιετ και οι Μπολσεβικοι. Ο πολιτικος γαμος, το αυτοματο διαζυγιο οταν το ζητουσε οποιοσδηποτε απο τους δυο συζυγους, η ιση αμοιβη, οι ελευθερες εκτρωσεις, θεσμοθετηθηκαν απο την κυβερνηση των Μπολσεβικων. Οι σεξιστικες νομοθεσιες που αστυνομευαν την προσωπικη ζωη των εργατων καταργηθηκαν. Οι ομοφυλοφιλοι επαψαν να κατατρεχονται και τους αναγνωριστηκε το δικαιωμα να εχουν την δικη τους σεξουαλικοτητα.

Τα «γκουλαγκ», τα στρατοπεδα καταναγκαστικης εργασιας, η αστυνομοκρατια, οι εξαφανισεις, δεν ηταν προσωπικα «εγκληματα» του Σταλιν, η «λαθη στη εφαρμογη του σοσιαλισμου». Ηταν η πολιτικη της νεας κυριαχης ταξης για να μπορεσει να πραγματοποιησει μεσα σε λιγα χρονια την αναπτυξη της βιομηχανιας που αλλες χωρες χρειαστηκαν δεκαδες χρονια για να το πετυχουν.

Ο Σταλιν καθιερωσε ενα καθεστως κρατικου καπιταλισμου που δεν ειχε τιποτα να ζηλεψει απο τον ιδιωτικο καπιταλισμο της δυσης. Ειχε ολα τα χαρακτηριστηκα του καπιταλισμου οπως τις ιμπεριαλιστικες επεμβασεις, την καταπιεση των μειονοτητων, την συσσωρευση σε βαρος της εργατικης ταξης.

Αυτη την πολιτικη συνεχισαν και οι επιγονοι του Σταλιν. Καμια διαδηλωση με κοκκινες σημαιες απο τους πρωην σταλινικους στη σημερινη Ρωσια, δεν αλλαζει τον ταξικο χαρακτηρα του καθεστωτος που υπηρχε στην πρωην ΕΣΣΔ. Το καθεστος αυτο δεν ειναι ο κληρονομος του Οκτωβρη.

ΤΟ ΝΕΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΥ

Σε περιοδους κρισης η αρχουσα ταξη παντα προσπαθει να ριξει τα βαρη στις πλατες των εργαζομενων. Ετσι και σημερα η αρχουσα ταξη στην Ρωσια προσπαθει να επιβαλει το δικο της μεταρρυθμιστικο προγραμμα σε βαρος της εργατικης ταξης. Υπαρχει ομως διασπαση αναμεσα στην αρχουσα ταξη στο πως θα εφαρμοσουν πιο αποτελεσματικα αυτο το προγραμμα.

Οι διαδηλωσεις των σταλινικων, δεν ειναι για να σωσουν την εργατικη ταξη απο το «κακο» Γιελσιν. Αν και τεθηκε εκτος νομου το ΚΚΣΕ, τα ανωτερα του στελεχη (οπως ηταν ο ιδιος ο Γελτσιν) παραμενουν σε θεσεις εξουσιας. Οι στρατηγοι στην πλειοψηφια τους παραμενουν ακλονητοι, η Κα Γκε Μπε λειτουργει κανονικα. Οι διευθυντες εργοστασιων διοικουν οπως παλια τα εργοστασια. Τα «επισημα» συνδικατα εχουν κρατησει σχετικα τις δυναμεις τους. Η αρχουσα ταξη που εκπροσωπουσε το ΚΚΣΕ δεν εχασε και πολλα απο την εξουσια, παρολο που διαλυθηκε το κομμα της.

Μια «νεα συνθεση», ενα «νεο προσωπο» δεν απεχει πολυ απο τις παλιες τους ιδεες. Επιδιωκουν οπως και ο Γελτσιν ενσωματωση στην παγκοσμια αγορα για να εξασφαλιστει η αναπτυξη της εθνικης οικονομιας, αλλα με με πιο σκληρη εκτελεστικη εξουσια για «αποκατασταση της ταξης». Με λιγα λογια καταστολη και βια οπως τον «παλιο καλο καιρο». Ακομα η συμμετοχη φασιστων σε αυτες τις διαδηλωσεις δειχνουν το πραγματικο τους προσωπο. Πλακατ με τον Λενιν, το Σταλιν και τον Τσαρο!

Η πλειοψηφια της εργατικης ταξης ολους αυτους τους βλεπει σαν εχθρους, δεν θελει να ακουσει για σοσιαλισμο γιατι δεν ξεχνιουνται ευκολα 60 χρονια βιαιης καταστολης στο ονομα του σοσιαλισμου. Η αντισταση που προβαλε εναντια στα ντακς, στο πραξικοπημα του Αυγουστου, δειχνουν καθαρα οτι με κανενα τροπο δεν θελει να επιστρεψει στη παλια κατασταση, στα παλια καθεστωτα. Οι εργατες καταλαμβαινουν καλυτερα απο τους νοσταλγους του παρελθοντος οτι δεν εχουν τιποτα να υπερασπιστουν απο αυτο το παρελθον. Ενα παρελθον που τους στερουσε καθε πολιτικο και συνδικαλιστικο δικαιωμα. Μπορει σημερα τα εργοστασια να κλεινουν, οι εργατες να απολυονται, να υπαρχει πτωση στο μεροκαματο και τις κοινωνικες παροχες, ομως μπορουν να παλευουν και να αντιστεκονται. Μεσα απο αυτη την παλη, θα μπορεσουν να ξαναανακαλυψουν τις πραγματικες ιδεες του σοσιαλισμου.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Παγκοσμια ολοκληρη η εργατικη ταξη κτυπιεται απο την κριση του καπιταλισμου. Η απειλη του φασισμου ειναι πλεον ορατη. Παραλληλα η Ευρωπη συγκλονιζεται απο τις μαζικες κινητοποιησεις και απεργιες των εργαζομενων, απο την Αγγλια εως την Ελλαδα, Γαλλια, Ιταλια, Ισπανια. Η Ρωσικη εργατικη ταξη δινει τη δικη της μαχη.

Τα μυνηματα του Οκτωβρη ειναι σημερα τοσο επικαιρα οσο ποτε προηγουμενως. Ολα οσα συμβαινουν γυρω μας ειναι μια αποδειξη οτι η μαρξιστικες ιδεες δεν πεθαναν αλλα ζωντανεψαν και δικαιωθηκαν μεσα απο τους αγωνες της εργατικης ταξης, την ταξικη συγκρουση που συγκλονιζει και την ανατολη και την δυση.

Σε τετοιες εποχες οπου η μεγαλυτερη απελπισια συναντα την μεγαλυτερη ελπιδα το δυναμωμα της επαναστατικης αριστερας ειναι η μονη ελπιδα γιατι ειναι η μονη πολιτικη δυναμη που μπορει να ανατρεψει την βαρβαροτητα που εκτισε ο καπιταλισμος. Χρειαζεται ενα επαναστατικο κομμα οπως αυτο των Μπολσεβικων που δεν δειλιασαν στο διλημμα επανασταση ή κοινοβουλευτισμος, οπως οι σοσιαλδημοκρατες την δεκαετια του '20. Αυτος ειναι ο μονος δρομος για να μην πηγαινουν χαμενοι οι ηρωϊκοι αγωνες τοσων εργατων σε ολη τη γη. Ειναι η μονη σωστη κατευθυνση για το πραγματικο σοσιαλισμο.

Δημητρα Χριστοδουλου

ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΞΑΝΑ ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ

Η ηττα της Οχτωβριανης επαναταστασης, η εγκαθυδριση του κρατικου καπιταλισμου στη Ρωσσια και τελος η κριση του και η διαλυση της ΕΣΣΔ εδωσε σε πολλους την ευκαιρια να κανουν μνημοσυνα στην εργατικη ταξη και να μιλησουν για "το τελος της ιστοριας". Επιχειρηματα οπως, η εργατικη ταξη αλλαξε σημερα, δεν ειναι οπως την εποχη του Μαρξ και του Λενιν, δεν μπορει πια να κανει επανασταση εγιναν πολυ προσφυλη στους απολογητες του καπιταλισμου.

Η χρονια ομως που σημαδευτηκε απο την καταρρευση του σταλινισμου και των κρατικοκαπιταλιστικων καθεστωτων της ΕΣΣΔ και της Α. Ευρωπης σημαδευεται και απο την χειροτερη κριση του δυτικου

καπιταλισμου απο την δεκαετια του '30. Σε μια σειρα απο χωρες οι καπιταλιστες προσπαθουν να φορτωσουν μεσα απο προγραμματα λιτοτητας την κριση στους εργατες. Εκατομμυρια εργατες σε ολο τον κοσμο κινητοποιουντα για να μην πληρωσουν τα σπασμενα των αφεντικων.

Την σκηταλη των εργατικων κινητοποιησεων πηραν απο τους εργατες της Ανατολης πρωτοι οι Αγγλοι εργατες που γκρεμισαν τη Θατσερ του Πολλ Ταξ και ακολουθησαν οι φανταστικες κινητοποιησεις της Κορεατικης εργατικης ταξης, των Γερμανων εργατων και η εξεγερση των φτωχων και πεινασμενων του Λος Αντζελες μεσα στη καρδια της μητροπολης του δυτικου καπιταλισμου. Την εικονα συμπληρωνουν οι το ζεστο καλοκαιρι που ελληνικη εργατικη ταξη επεφυλαξε στο Μητσοτακη, οι μεγαλες απεργιες στη Βραζιλια και οι σημερινες κινητοποιησεις των ανθρακορυχων στην Αγγλια που αναγκασαν τον Μεητζορ να υποχωρησει και να αναστειλει το κλεισιμο 30 ανθρακορυχειων.

Η ιταλικη εργατικη ταξη με μεγαλη παραδοση εργατικων αγωνων δεν μπορουσε να μεινει εξω. Ενα "καυτο Φθνιπωρο" σαρωνει την Ιταλια. Η εργατικη ταξη βρισκεται και παλι στους δρομους. Το απεργιακο κυμα που ταρακουνα την Ιταλια κορυφωθηκε στα τελη του Οχτωβρη με μια Γενικη Απεργια στην οποια συμμετειχαν 8,000,000 εργατες.

Και ομως η Ιταλια ως πριν λιγους μηνες παρουσιαζονταν σαν προτυπο χωρας οπου τα συνδικατα ειχαν "εκσυχρονιστει" και παρα την γρηγορα αυξανομενη ανεργια, ο αριθμος των απεργιων ηταν ο χαμηλοτερος που ειχε φτασει ποτε. Περιγραφοντας αυτη τη κατασταση οι Financial Tmes εγραφαν: "Τα εργατικα συνδικατα αναγνωριζουν οτι πρεπει να προσαρμοστουν στις νεες συνθηκες. Οι παραδοσιακες συγκρουσεις ανηκουν στο παρελθον". Σημερα πρεπει να εχουν καταπιει την γλωσσα τους.

ενα κινημα απο τα παλια

Η αναμνηση του 1968 και του 1974, οταν η ιταλικη εργατικη ταξη συνταραξε τη χωρα με τις κινητοποιησεις της, αν ξεχαστηκε απο ολους του αλλους δεν ξεχαστηκε απο την ιδια την ιταλικη εργατικη ταξη. Τωρα οπως και τοτε οι εργατες δεκτηκαν σκληρες επιθεσεις στο βιοτικο τους επιπεδο. Η κυβερνηση του Αματο επεβαλε παγοποιηση στους μισθους των δημοσιων υπαλληλων, στις συνταξεις, κοψιμο της ΑΤΑ. Ο νεος προυπολογισμος επεβαλλε περικοπες στα κονδυλια για την κοινωνικη προνοια και την παιδεια, με αποτελεσμα η πλεοψηφια του πληθυσμου να στερειται τη δωρεαν ιατροφαρμακευτικη περιθαλψη. Τα πανεπιστημια αυξησαν τα διδακτρα τους, στερωντας στα παιδια απο τις χαμηλα αμοιβωμενες οικογενειες, στα παιδια της εργατικης ταξης το δικαιωμα τους στην μορφωση.

Το "καυτο φθινοπωρο" του 1969 οι εργατικοι αγωνες απλωθηκαν απο εργοστασιο σε εργοστασιο, ακριβως οπως γινεται και σημερα. Ειναι εκλπηκτικος ο τροπος με τον οποιο οι απεργιες απλωνονται απο πολη σε πολη.

Το σημαντικοτερο χαρακτηριστικο ομως των κινητοποιησεων ειναι οτι ξεκινησαν απο τη βαση των εργατων, σ' αντιθεση στη συμβιβαστικη πολιτικη των συντεχνιων. Η ηγεσια των συνδικατων συνφωνησε με την κυβερνηση για την καταργηση της ΑΤΑ, και υιοθετησε ολες τις θεσεις της κυβερνησεις, διακυρυττοντας τη πολιτικη της συναινεσης. Η αγανακτιση των εργατων ομως ηταν τετοια που χρειαστηκε η επιστρατευση της αστυνομιας για να προστατευσει τους συντεχνιακους ηγετες. Οι αυθορμητες απεργιες παρα τη θεληση της συνδικαλιστικης γραφειοκρατιας, αναγκασε τελικα την ηγεσια των συντεχνιων σε ανοικτη αντιθεση με την κυβερνηση απο φοβο μηπως χασουν τον ελεγχο των κινητοποιησεων.

η εργατικη ταξη ειναι ολοζωντανη και παλευει

Σε ολοκληρη την Ευρωπη οι καπιταλιστες ψαχνουν διεξοδους στην οικονομικη τους κριση και ζητουν να την φορτωσουν στις πλατες των εργατων. Στην Ν. Κυπρο η κυβερνηση Βασιλειου ακονιζει τα μαχαιρια για να κοψει την ΑΤΑ μετα τις προεδρικες εκλογες. Οι εργοδοτες γινονται ολο και πιο σκληροι.

Η εργατικη ταξη στην Ιταλια, Αγγλια, Ελλαδα, δινει την δικη της απαντηση στις επιθεσεις των καπιταλιστων και στη συνδικαλιστικη γραφειοκρατια που ζητα μεσοβεζικες και συμβιβαστικες λυσεις. Οσα συμβαινουν τις τελευταιες εβδομαδες μας δειχνουν οχι μονο ποσο γρηγορα μπορουν τα πραγματα να αλλαξουν αλλα και πως μπορουν οι ιδιοι οι εργατες να παρουν την τυχη τους στα χερια τους, να οργανωσουν τους αγωνες τους και να στειλουν αυτο το βρωμικο συστημα των καπιταλιστων στο μονο μερος που του αξιζει να ειναι: στο χρονοτουλαπο της ιστοριας.

Μαρια Ρωσσιδου

ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΙΣ

ΚΑΛΠΙΚΕΣ "ΒΕΛΤΙΩΣΕΙΣ"

Η κυβερνηση αποφασισε να αυξησει δηθεν τις συνταξεις απο το νεο χρονο και να προωθησει καποιες "βελτιωσεις" της νομοθεσιας των κοινωνικων ασφαλισεων για να ικανοποιησει οπως λεει αιτηματα της εργατικης ταξης που εκκρεμουσαν απο παλια. Στην πραγματικοτητα ομως πισω απο τις "βελτιωσεις" κρυβει μια σειρα απο μετρα και νεους ορους με τους οποιους κτυπα κεκτημενα δικαιωματα των εργαζομενων.

Ενα σου δινει, δυο σου περνει

Το νεο σχεδιο μπορει να δινει αυξηση της αδειας μητροτητας απο 12 σε 16 εβδομαδες και επιδομα ασθενειας στους απολυμενους εθνοφρουρους για τους πρωτους εξη μηνες αλλα σε ουσιαστηκα ζητηματα, που αφορουν ολους τους εργαζομενους, οχι μονο δεν δινει τιποτε αλλα αντιθετα περνει.

Δινει αυξηση των συνταξεων κατα 8.4% και 6.64% των συμπληρωματικων παροχων, αλλα αυτο ουτε τον πληθωρισμο δεν καλυπτει που τον Ιουλιο ηταν 10.16% και συνεχιζει να αυξανεται με γρηγορους ρυθμους. Αν προσθεσουμε σ'αυτα και το 5% του ΦΠΑ η αυξηση εχει εξαφανιστει και με το παραπανω.

Ακομα για να παρουν αυτη την αυξηση οι συντεχνιακοι ηγετες υποχωρησαν απο το αιτημα για τιμαριθμικη αναπροσαρμογη καθε εξη μηνες. Δεχτηκαν αναπροσαρμογη καθε χρονο και μαλιστα χωρις δεσμευση για τιμαριθμικη καλυψη, οπως γινεται με τους μισθωτους, εγκαταλειπωντας ενα παλιο αιτημα της εργατικης ταξης.

Δινει υποτιθεται μειωση του οριου συνταξης απο τα 65 στα 63 χρονια για τους αντρες αλλα ταυτοχρονα εγκαταλειπει ακομα ενα παγιο αιτημα της εργατικης ταξης, την μειωση του οριου συνταξης στα 60, για τα βαρεια και ανθυγειηνα επαγγελματα. Οι ηγεσιες των συντεχνιων δεχτηκαν οτι δηθεν ειναι αδυνατο να καθοριστει ποια ειναι αυτα τα επαγγελματα. Κι'ομως πριν λιγους μονο μηνες οι οικοδομοι κατεβαιναν γι'αυτο σε κινητοποιησεις και ηξεραν οτι ηταν ευκολο να ξεχωρισει κανενας αυτα τα επαγγελματα. Το εργατικο βημα στις 23 του Σεπτεβρη εγραφε οτι "οι εργαζομενοι και ιδιαιτερα αυτοι που τα επαγγελματα τους ειναι σκληρα και ανθυγειηνα οπως ειναι οι οικοδομοι, οι τσιμεντεργατες, οι λιμενεργατες και αλλοι αναμενουν οτι το νομοσχεδιο θα ψηφιστει". Αν "αναμεναν" κατι αυτοι οι εργαζομενοι ηταν να κερδισουν την συνταξη στα 60. Δεν ειναι οτι οι συντεχνιες δεν μπορουν να καθορισουν αυτα τα επαγγελματα. Αυτο που πραγματικα φοβουνται ειναι να μη γινουν το "κακο" παραδειγμα και να ξεσηκωθουν και αλλοι κλαδοι να ζητουν την μειωση.

Με τη σημερινη οικοκονομικη κατασταση των εργαζομενων και ιδιαιτερα των συνταξιουχων η μειωση στα 63 του οριου συνταξης, σε εθελοντικη βαση ειναι δωρο αδωρο. Η μεγαλη μαζα των συνταξιουχων με τα σοβαρα οικονομικα προβληματα που αντιμετωπιζει δεν θα μπορει να αφυπηρετει στα 63. Οι συνταξιουχοι για να εχουν μια αξιοπρεπη ζωη αναγκαζονται ακομα και σημερα να εργαζονται μεχρι την τελευταια τους πνοη. Σιγουρα πολλοι θα αναγκαζονται να συνεχιζουν να δουλευουν μεχρι τα 68 που ειναι το υποχρεωτικο οριο για αφυπηρετηση. Εν το μεταξυ η κυβερνηση θα γλυτωνει για ακομα τρια χρονια απο την υποχρεωση να πληρωνει συνταξη.

Οι οικοδομοι κινητοποιουνταν για συνταξη στα 60. Τωρα θα πρεπει να ικανοποιηθουν με τα 63.

Ακομα και αυτη η "μειωση" στα 63 πληρωνεται πολυ ακριβα. Οι συντεχνιακοι ηγετες δεχτηκαν να αυξηθει το οριο των εβδομαδιαιων εισφορων καθε χρονο. Σημερα τα χρονια υπολογιζονται αν κατα τη διαρκεια τους καποιος εχει κανει τουλαχιστο 13 εβδομαδιαιες εισφορες. Η κυβερνηση ζητα να γινουν 42.5 και οι συντεχνιες δεχονται 26. Δεν ξερουμε που θα καταληξουν αυτα τα παζαρια γιατι ολα οσα σχετιζονται με το ασφαλιστικο νομοσχεδιο καλυπτωνται απο ενα νεφος συγχισης και κανεις δεν μπορει να πει τι ακριβως προβλεπει αυτη τη στιγμη και τι τροποποιησεις του εχουν γινει. Η αυξηση του οριου των εβδομαδιαιων εισφορων, με την κριση που ερχεται θα εχει σαν αποτελεσμα πολλοι εργαζομενοι να μην καλυπτωνται απο αυτο το οριο.

Ζητα και αλλα ανταλλαγματα ακομα η κυβερνηση. Θελει να αυξησει το οριο συνταξης οσων ειναι χαμηλοτερο απο τα 63, οπως των δημοσιων, των ημικρατικων, των τραπεζιτικων και αλλων, για να εξισωθουν οι οροι σε ολους τους κλαδους. Ηδη η ηγεσια της ΕΤΥΚ παρουσιασε αυτη την αυξηση σαν "αιτημα" της για την νεα συμβαση του '93. Η μονη εξισωση ομως που θα επρεπε να ειναι αποδεχτη ειναι να κατεβουν ολοι στα 60 που ειναι οι δημοσιοι και ημικρατικοι.

Ακομα συνεχιζει να υπαρχει η διπλη φορολογια των συνταξεων. Ενω παραχωρει ενα σωρο φοροαπαλλαγες στους καπιταλιστες συνεχιζει να φορολογα την συνταξη, η οποια ειναι εισοδημα στο οποιο οι εργαζομενοι εχουν ηδη πληρωσει τον φορο εισοδηματος.

Για ολες αυτες ταχα μου τις βελτιωσεις που μας προσφερει η κυβερνηση ζητα απο πανω και αυξηση των εισφορων των εργαζομενων στο ταμειο κατα 0.4%.

αξιζουμε καλητερη τυχη...

Οι συντεχνιες αντι να αντισταθουν σ'ολα αυτα, καυγαδιζουν οχι πανω στις προνοιες της νομοθεσιας που ειναι σε βαρος των εργαζομενων, αλλα αν θα πρεπει να αυξηθουν τωρα _ μετα οι εισφορες των αυτοτελως εργαζομενων. Μπαινουν και αυτες στη λογικη της κυβερνησης που ισχυριζεται οτι οι συνταξεις ειναι χαμηλες γιατι δεν πληρωνουν οι αυτοεργοδοτουμενοι. Αυτα ειναι κουραφεξαλα. Αν δεν πληρωνουν οι εργοδοτες που το παιζουν αυτοεργοδοτουμενοι και οι μεγαλογιατροι και μεγαλοδικηγοροι ας κοψει το λαιμο της να τα εισπραξει αλλα να θελει να φορτωσει τις τσιγκουνιες της στους μεροκαματιαρηδες, επαγγελματιες, που εργοδοτουν μονο τον εαυτο τους ειναι απαραδεχτο! Στο κατω, κατω αυτοι οι αυτοεργοδοτουμενοι δεν παιρνουν σχεδον τιποτα απο το ταμειο, αφου δεν εχουν ουτε ανεργιακο και τα επιδοματα ασθενειας εχουν τετοιους ορους που σχεδον κανεις δεν τα παιρνει.

Οι εργαζομενοι και οι μικροι αυτοεργοδοτουμενοι επαγγελματιες πληρωνουν μια ζωη για να παρουν μια συνταξη, αν προλαβουν να ζησουν για να τη παρουν. Παραγουν ολο το πλουτο και ολα τα αγαθα αυτης της κοινωνιας και ερχονται οι εργοδοτες και η κυβερνηση να τους αρνηθουν το δικαιωμα για αξιοπρεπη γεραματα.

...μπορουμε να την εχουμε

Η κυβερνηση δεν πρωτοτυπησε στα μετρα με το ασφαλιστικο νομοσχεδιο που ετοιμασε. Παρομοια μετρα με μειωση των συνταξεων, αυξηση των εισφορων, αυξηση του οριου συνταξης και χειροτερευση των ορων ασφαλισης εχουν παρει ολες σχεδον οι κυβερνησεις της ΕΟΚ, στη Γαλια, την Αγγλια, την Ελλαδα πιο προσφατα και τωρα στην Ιταλια. Οι κυβερνησεις και οι καπιταλιστες της ΕΟΚ προσπαθουν να επιβαλουν σκληρα προγραμματα λιτοτητας στους εργαζομενους για να μειωσουν τα κρατικα τους ελλειματα και να εναρμονιστουν με τους ορους της συνθηκης του Μααστριχτ Παντου ομως αντιμετωπισαν την δυναμικη και μαζικη αντιδραση της εργατικης ταξης. Στην Ελλαδα οι γενικες απεργιες κρατησαν για πολλες εβδομαδες, ενω στην Ιταλια ακομη κρατουν.

Αν ειναι σε κατι να εναρμονιστουμε με την ΕΟΚ τοτε διαλεγουμε το παραδειγμα του εργατικου κινηματος και της αντιστασης του στις επιθεσεις των καπιταλιστων και της κυβερνησης, των μαζικων δυναμικων αγωνων και της εργατικης αλληλεγγυης. Οι κουβεντες στις Επιτροπες της Βουλης και οι συζητησεις με την κυβερνηση και την ΟΕΒ αν δεν συνδιαζονται με ενα τετοιο κινημα θα καταληγουν στο: ενα σου δινει, δυο σου περνει.

Νικος Αγιομαμιτης

ΝΑΥΤΙΛΙΑΚΟΙ

ΟΧΙ ΑΚΟΜΑ ΕΝΑΣ ΑΓΩΝΑΣ ΧΑΜΕΝΟΣ

Η απεργια των εργαζομενων στα ναυτιλιακα γραφεια η οποια προκηρυχτηκε για τις 26 στου Οχτωβρη, ανασταληκε πριν να γινει.

Οι εργαζομενοι στα ναυτιλιακα γραφεια υποβαλαν αιτηματα για ανανεωση της συλλογικης τους συμβασης για: αυξησεις μισθων, μειωση του ωραριου απο 39 σε 37.5 ωρες με συνεχες ωραριο, αυξηση των αδειων, και αυξηση του ταμειου προνοιας. Αιτηματα που ειναι σχεδον τα ιδια με αυτα που ζητησαν φετος οι εργαζομενοι σε πολλους αλλους κλαδους οπως τους οικοδομους, την ενδυση, τους μεταλλεργατες και αλλους.

Κι ομως η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια δεν αφησε τον κλαδο να κατεβει σε αγωνα τον Μαϊο - Ιουνιο που κινητοποιουνταν οι αλλοι κλαδοι, παρα μονο απομονωσε τον αγωνα τους και ανεστηλε τα απεργιακα μετρα δινοντας την ευκαιρια στους εργοδοτες των ναυτιλιακων γραφειων να ξεφυγουν απο το στριμωγμα και την πιεση του φορτου εργασιας που ειχαν την περιοδο του καλοκαιριου.

Η πιεση που θα ειχαν τοτε θα ηταν πολυ πιο μεγαλη. Απο την αλλη η συνεχης αναβολη του αγωνα των εργαζομενων τσακισε το ηθικο και την αυτοπεποιθηση τους. Η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια με τις συνεχεις παραχωρησεις της αφου δεκτηκε τα δυο απογευματα απο τον Ιουλιο, αντι να επιμενει στο συνεχες ωραριο, οδηγησε τον αγωνα σε αδιεξοδο.

Σημερα παρολο που οι εργοδοτες εξακολουθουν να ειναι αδιαλλακτοι στο θεμα του συνεχους ωραριου, και επιμενουν οτι οι εργαζομενοι πρεπει να δουλευουν ολα τα απογευματα εκτος ενα, η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια ανεστειλε τα απεργιακα μετρα γιατι δηθεν ενας αριθμος ναυτιλιακων γραφειων συμφωνησαν σε "ενα νεο πλαισιο ωραριου". Χωρις να συμφωνησουν και να διευκρινισουν τι θα προνοει αυτο το "νεο" πλαισιο.

Παρολα αυτα η Γενικη Συνελευση των εργαζομενων επικυρωσε την αποφαση της ηγεσιας των συντεχνιων ΠΕΟ και ΣΕΚ, να συνεχισουν τις διαβουλευσεις με την αλλη πλευρα και σταματησαν τα απεργιακα τους μετρα. Η νεα αναβολη και η πιστωση χρονου, τους μονους που ωφελει ειναι τους εργοδοτες. Αν ορισμενοι εργοδοτες παρουσιαζονται να εχουν μετακινηθει, στην πραγματικοτητα αυτος που μετακινηθηκε ειναι η συνδικαλιστικη ηγεσια παραχωροντας τα δυο απογευματα.

Η απεργια επρεπε να γινει. Οι ναυτιλιακοι υπαλληλοι πρεπει να συνεχισουν τον αγωνα που αρχισαν μεχρι να ικανοποιηθουν τουλαχιστον τα κυρια αιτηματα τους, οπως συνεχες ωραριο και μειωση ωρων, για ολους τους εργαζομενους στον κλαδο.

Δεν πρεπει να αφησουν τις μανουβρες και τα κολπα των συντεχνιακων να τους σπασουν το ηθικο και στο τελος να πουν "αντε, ας τελειωνουμε" και να δεχτουν ολες τις παραχωρησεις που θα κανει η συνδικαλιστικη ηγεσια. Μπορουν μεσα στις Γενικες Συνελευσεις να δειξουν οτι υπαρχει και ο δρομος της ταξικης παλης αν θελουμε να κερδιζουμε. Ο δρομος της οργανωσης του αγωνα απο τα κατω και ο συνεχης ελεγχος της ηγεσιας. Ο δρομος της εργατικης αληλεγγυης, που περνα μεσα απο την δυναμικη συμπαρασταση των αλλων εργαζομενων για να κανει τα αφεντικα να ζητουν εκεινοι διαπραγματευσεις και συμβιβασμους και οχι εμεις.

Ποτε δεν ειναι αργα για να μπει ο αγωνας των εργαζομενων στα ναυτιλιακα γραφεια σε αυτο το δρομο.

Κουλλα Αρεστη

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ

Προσφατα το δικαστηριο καταδικασε εργοδοτη σε εκατο λιρες προστιμο γιατι παραλειψε να παρει τα καταλληλα μετρα προστασιας με αποτελεσμα ενας εργατης να σκοτωθει σε ατυχημα στο χωρο δουλειας του.

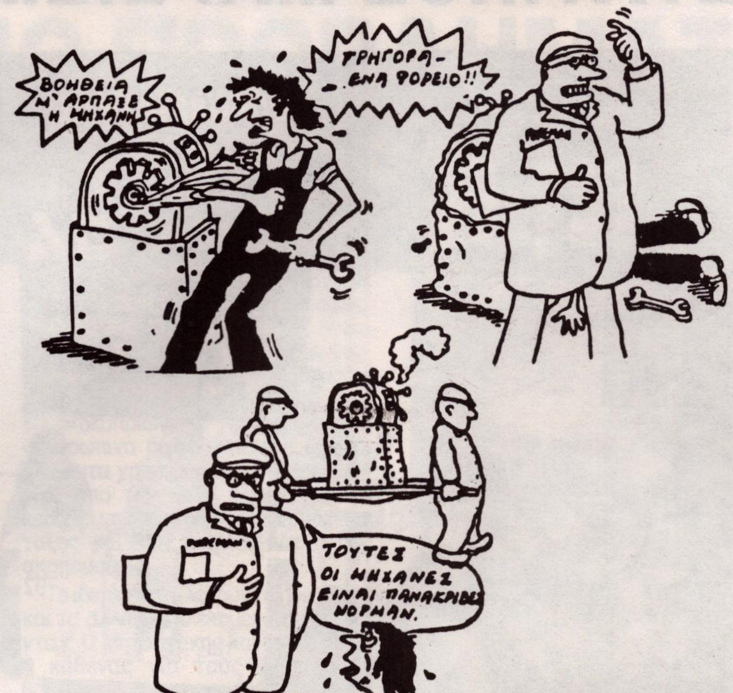

Ο αριθμος των εργατικων ατυχηματων που γινονται καθε χρονο ειναι πολυ μεγαλος. Ειναι αρκετοι οι εργαζομενοι που χανουν τη ζωη τους και πολυ περισσοτεροι αυτοι που μενουν αναπηροι, χανοντας χερια ή ποδια, οραση ή ακοη, ή υποφερουν με χρονιες παθησεις για ολη τους τη ζωη.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΟΡΟΙΔΕΥΕΙ

Το υπουργειο εργασιας οργανωνει καθε χρονο "βδομαδα ασφαλειας και υγειας", βγαζοντας αφισες και αναλαμβανοντας εκστρατεια διαφωτισης. Αν δει ομως καποιος τις αφισες και τις ανακοινωσεις, θα καταλαβει οτι αυτο που προσπαθουν να κανουν, ειναι να ριξουν την ευθυνη για τα ατυχηματα στους εργατες που δηθεν οταν εργαζονται ειναι απροσεκτοι. Ετσι προκαλουν οι ιδιοι τα ατυχηματα.

Η επιτροπη ασφαλειας της Τσιμεντοποιειας Βασιλικου εχει κυκλοφορησει τις "δεκα εντολες της ασφαλειας", σε γελοιογραφιες με πρωταγωνιστες τους εργατες. Σε ολες τις "γελοιογραφιες" ο εργατης κατηγορηται σαν ο μοναδικος υπευθυνος για τον τραυματισμο του σε ατυχηματα. Σε μια μαλιστα ενα εργατης με το δακτυλο υποδεικνυει στους εργατες οτι η ασφαλεια τους εξαρταται μονο απο εκεινους. Το τσιμεντοποιειο Βασιλικου ειναι μιας απο τις πιο γνωστες "δολοφονικες" επιχειρησεις του ελληνοκυπριακου καπιταλισμου. Στο παρελθον εγιναν πολλες εργατικες κινητοποιησεις εναντια στην διευθυνση για την εγκληματικη της αμελεια στη ληψη μετρων ασφαλειας που ειχε σαν αποτελεσμα τουλαχιστο τεσσερεις εργατες μεχρι τωρα να χασουν τη ζωη τους και πολλοι να τραυματιστουν. Η μεγαλη απεργια που εγινε περυσι ξεκινησε απο την αδικη απολυση επιστατη που προσπαθησαν να του φορτωσουν ενα ατυχημα. Οι "δεκα εντολες" της διευθυνσης σημερα ερχονται να προσθεσουν στο πονο, τη προσβολη και την αναιδεια.

Οι εργατες σε τιποτα δεν εχουν να κατηγορηθουν. Οι μοναδικοι υπευθυνοι για τα ατυχηματα ειναι οι εργοδοτες και η ασταματητη μανια τους για περισσοτερα κερδη.

Η εντατικοποιηση των ρυθμων δουλειας για αυξηση της παραγωγης και των κερδων πιεζει τους εργατες και γινεται αιτια για ατυχηματα. Πολλα μετρα ασφαλειας δεν εφαρμοζονται απο τους εργοδοτες για να μην ξοδεψουν καποια λεφτα ή για να μην καθυστερησει η παραγωγη. Πιεζουν τους εργατες και πολλες φορες με απειλες τους αναγκαζουν να δουλευουν υπερωριες. Η κουραση ομως φερνει πολλα ατυχηματα. Το ιδιο γινεται και οταν χρησιμοποιουν ανειδικευτους εργατες σε εξιδικευμενες δουλειες ή για να χειριζονται μηχανες για να μην πληρωνουν ειδικευμενους. Η ζωη και η υγεια των εργαζομενων δεν εχει καμια σημασια για τους εργοδοτες, φτανει να τρεχουν τα κερδη. Στο κατω κατω τι ειναι αν πληρωσουν και καμια εκατοστη λιρες προστιμο αν σκοτωθει κανενας εργατης αφου θα εχουν βγαλει καμποσες χιλιαδες κερδη προηγουμενα.

Πολλες ειναι οι περιπτωσεις που εργατες επαθαν ηλεκτροπληξια διορθωνοντας μια εγκατασταση, χωρις να ειναι η ειδικοτητας τους. Οι φορτηγατζηδες, οι ταξιτζηδες που πιεζονται για πιο πολλα δρομολογια για μεγαλυτερο μεροκαματο, ειναι πολυ συχνα θυματα δυστυχηματων.

Πολλα επαγγελματα καταδικαζουν τους εργατες σε χρονιες παθησεις που προκαλουνται απο τις ασχημες συνθηκες δουλειας και σε αργο θανατο. Οι εργατες στα μεταλλεια, στα εργοστασια αμιαντοσωληνων, οι εργατες της ΑΗΚ κινδυνευουν να παθουν πνευμοκονιαση ή φυματιωση και πολλοι απο αυτους πεθαναν απο τετοιες αρρωστιες. Οι θανατοι απο καρκινο θεριζουν οσους εργαστηκαν για χρονια στα μεταλλεια, στα τσιμεντοποιεια, σε τυπογραφια. Εργατες της ΑΗΚ στη Μονη εχουν χασει σε μεγαλο βαθμο την ακοη τους και υπαρχει προσφατο περιστατικο εργατη που προσβληθηκε απο πνευμοκονιαση.

Η μανια των εργοδοτων για κερδη δεν προκαλει ατυχηματα μονο στους εργατες που εργαζονται στις βιομηχανιες χωρις καταλληλα μετρα προστασιας αλλα πολλες φορες δηλητηριαζει και ολοκληρες περιοχες που βρισκονται κοντα στο εργοστασιο. Ο κοσμος που ζει στις κοινοτητες γυρω απο το Βασιλικο εχει στατιστικα μεγαλους αριθμους ατομων που πεθαινουν απο καρκινο. Ειναι επισης γνωστες οι περιπτωσεις του εργοστασιου μπαταριων Ντεξελ και του βαφειου Rainbow που μολυναν την ατμοσφαιρα και τη γη γυρω απο αυτα.

ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Οι εργοδοτες δεν προκειται να παρουν μετρα ασφαλειας απο μονοι τους. Δεν εχουν καμια ορεξη να πληρωσουν τιποτα παραπανω απο οτι ειναι απολυτα αναγκαιο για να βγαινει γρηγορα και με μικρο κοστος η παραγωγη. Μονο αν αναγκαστουν απο τους ιδιους τους εργαζομενους θα το κανουν. Πρεπει να κινητοποιουμαστε καθε φορα που εμφανιζεται εστω και το παραμικρο προβλημα. Να αρνουμαστε να κανουμε μια δουλεια αν δεν ανηκει στην ειδικοτητα μας ή αν δεν ειναι απολυτα ασφαλης και να καλουμε αμεσως την συντεχνια. Ακομα οταν ανανεωνουμε τις συμβασεις να μην δεχομαστε να κλεισουμε συμφωνια αν δεν εχουν λυθει προηγουμενως τα τυχον προβληματα ασφαλειας στους χωρους δουλειας που υπαρχουν. Να ζητησουμε μεγαλητερα επιδοματα και αποζημιωσεις, αν και τιποτα δεν μας αποζημιωνει για την ζωη ή την υγεια μας. Ουτε πρεπει ποτε να δεχτουμε την ελλειψη μετρων ασφαλειας επειδη ο εργοδοτης δινει μεγαλητερα επιδοματα ή αποζημιωσεις.

Γιολα Χ"Χαραλαμπους

ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗ ΝΑΑΦΙ

ΚΡΑΤΑΜΕ ΜΟΝΟ ΟΤΙ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΜΑΣΤΕ

Οι αρχες των βρεττανικων βασεων αρνουνται να ανανεωσουν την συλλογικη συμβαση των εργαζομενων στην ΝΑΑΦΙ και προκλητικα κοβουν κεκτημενα δικαιωματα και αλλαζου αυθαιρετα τους ορους εργασιας. Αρνουνται να καταβαλουν την τιμαριθμικη αναπροσαρμογη και να μεταφερει τους εργαζομενους με λεωφορια στο χωρο δουλειας οπως γινοταν μεχρι σημερα. Η ΝΑΑΦΙ προγραμματιζει να απολυσει ολους τους εργαζομενους και να προσλαβει στην θεση τους γυναικες στρατιωτικων. Ηδη αρκετες βρεττανιδες εχουν κληθει για προσωπικες συνεντευξεις.

Αυτη η αδιαλλακτη και σκληρη πολιτικη των βρεττανικων αρχων εναντια στους εργαζομενους αρχισε με τις απολυσεις των εργαζομενων στα δημοσια εργα των βασεων. Αφου καταφερε και περασε τις απολυσεις των εργαζομενων χωρις καμια ουσιαστικη αντιδραση απο τις συντεχνιες, τωρα προχωρα με τους εργαζομενους στην ΝΑΑΦΙ. Οι συντεχνιες τοτε δεν κινητοποιησαν τους αλλους εργαζομενους στις βασεις, ουτε στην ΝΑΑΦΙ, αφησαν τον αγωνα απομονωμενο και τη μαχη εκεινη να χαθει. Σημερα ηρθε η σειρα των εργαζομενων στην ΝΑΑΦΙ.

Οσο δεν υπαρχει απο την μερια των συντεχνιων μια συντονισμενη απαντηση στις επιθεσεις της εργοδοσιας, οι βρεττανικες αρχες θα καταφερνουν να περνουν τις απολυσεις και τα μετρα τους εναντια στους εργαζομενους. Οι ηγεσιες των συντεχνιων ενω μιλουν για αντισταση και αγωνα, δινουν πιστωση χρονου στις αρχες. Χρειαζεται αμεσα να κατεβουν σε απεργια διαρκειας ολων των των εργαζομενων στις βασεις και την ΝΑΑΦΙ. Αυτο μονο μπορει να ανατρεψει τις απολυσεις, να κρατησει την ΑΤΑ και τα αλλα κεκτημενα των εργαζομενων στην ΝΑΑΦΙ και στις Βασεις. Το κοστος απο τα απεργιακα μετρα πρεπει να ειναι αρκετα μεγαλο για την εργοδοσια ωστε να κανει ασυμφορη την επιβολη των αυθαιρεσιων και απολυσεων της εργοδοσιας. Γι'αυτο ολοι οι εργαζομενοι στη ΝΑΑΦΙ και στις Βασεις πρεπει να μπουν στον αγωνα, γιατι αυριο θα ερθει η δικη τους η σειρα. Πρεπει ακομα να ζητησουν την συμπαρασταση ολων των εργαζομενων που τροφοδοτουν τις βασεις με πετρελαια τροφιμα και πρωτες υλες. Οι εργαζομενοι στις βασεις και την ΝΑΑΦΙ πρεπει να πιεσουν τις συντεχνιες τους για να οργανωσουν και να συντονισουν τον αγωνα τους. Αν η ηγεσια των συντεχνιων δειξει απροθυμια να το κανει, τοτε πρεπει να παρουν οι ιδιοι την πρωτοβολια και να ερθουν σε επαφη με αλλους κλαδους για να οργανωσουν την απεργια. Σε μια εποχη που οι επιθεσεις των εργοδοτων διαδεχονται η μια την αλλη ο καθε εργαζομενος πρεπει να συμπαρασταθει στους απεργους της ΝΑΑΦΙ γιατι αυριο θα ειναι η δικη του σειρα. Η μονη πραγματικη απαντηση στις επιθεσεις των αφεντικων ειναι η ενοτητα και παλη των εργατων.

Ν. Α.

Οι εργαζομενοι στις Βασεις σε παλιοτερη κινητοποιηση τους

CYPRUS COLLEGE

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΠΑΡΕΙ ΠΙΣΩ ΟΣΑ ΚΕΡΔΙΣΑΝ ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ

Περσι οι φοιτητες του Cyprus College καταφεραν με τις κινητοποιησεις τους να τροποποιησουν το αναχρονιστικο καταστατικο του κολλεγιου, που καθιερωνε το πλειοψηφικο συστημα, και να καταργησουν την επιβεβλημενη απο τη διευθυνση λογοκρισια των οποιονδηποτε ανακοινωσεων που ηθελαν να αναρτισουν στις πινακιδες του κολλεγιου.

Φετος ολα αυτα κινδυνευουν να χαθουν. Αυτο δειχνει η παρουσια των δηθεν "ανεξαρτητων" φοιτητων που ζητησαν απο την υπευθυνη των φοιτητικων θεματων, που εργοδοτηται απο τη διευθυνση, ν'αναλαβει τον ελεγχο διεξαγωγης της Γενικης Συνελευσης που εγινε στο τελος του Οχτωβρη. Αυτο αποδεικνυει η προσπαθεια τους για μαζεμα υπογραφων με αιτημα την απαγορευση της λειτουργιας των φοιτητικων οργανωσεων μεσα στο κολλεγιο. Η διευθυνση με το δικαιολογητικο οτι "αυτη ειναι η πολιτικη του κολλεγιου" επεβαλε παλι φετος ετσιθελικα τη λογοκρισια στις ανακοινωσεις, εστειλε μαλιστα και σχετικη επιστολη σ'ολες τις πολιτικες νεολαιες, για να ανακοινωσει αυτη την μεσαιωνικη της αποφαση.

Η διευθυνση του κολλεγιου θελει να επιβαλει παλι τον διευθυντικο συνδικαλισμο, που μονο τα δικα της συμφεροντα μπορει να εξυπηρετησει. Φοβαται οτι αν ξανακινητοποιηθουν οι φοιτητες θα κερδισουν πολυ περισσοτερα απ' οτι περσι. Δεν πρεπει να την αφησουν να πραγματοποιησει αυτα της τα σχεδια.

Τα προβληματα στο Cyprus College ειναι αμετρητα, και μονο οι κινητοποιησεις και η παλη των φοιτητων μπορουν να τα λυσουν.

Το φοιτητικο κινημα στο Cyprus College θα πρεπει να παλεψει για:

Αναγνωριση του πτυχειου απο την κυβερνηση.

Να σταματησει η διευθυνση να αυξανει οσο θελει και οποτε θελει τα διδακτρα.

Μειωση των ωρων διδασκαλιας των καθηγητων, και προσληψη περισσοτερων. Κατι τετοιο δεν θα ελαφρωσει μονο το ηδη βαρυφορτωμενο προγραμμα των καθηγητων, αλλα θα τους δωσει την ευχερεια να βοηθησουν τους φοιτητες ακομα πιο αποτελεσματικα.

Να μην ακυρωνονται μαθηματα με το δικαιολογητικο οτι δεν τα παρακολουθουν αρκετοι φοιτητες.

Να σχηματιζονται περισσοτερα και ολογαριθμα τμηματα. Το περασμενο 4μηνο το μαθημα της Ιστοριας της Κυπρου το παρακολουθησαν περισσοτεροι απο 80 φοιτητες. Η διευθυνση ομως δεν δημιουργησε περισσοτερα τμηματα για να γινει ευκολοτερη και αποδοτικοτερη η παρακολουθηση. Κατι τετοιο θα σημαινε προσληψη και αλλων καθηγητων, αρα μειωση του κερδους.

Καταργηση της απαγορευσης κυκλοφοριας στο οικοτροφειο μετα τις 10.00 το βραδυ. Οσοι φοιτητες τολμησουν εστω να επισκεφτουν καποιο φιλο τους μετα τις 10.00 απειλουνται με αποβολη.

Καταργηση της "αξιολογησης" - καρφωμα των καθηγητων απο τους φοιτητες.

Απαλλαγη απο τον στρατο και τις εφεδρειες για οσο διαστημα διαρκουν οι σπουδες.

Οι ντοπιοι, οι ξενοι φοιτητες και οι καθηγητες δεν εχουν τιποτε να χωρησουν μεταξυ τους. Αντιθετα εχουν να κερδισουν πολλα αν παλεψουν μαζι για το κτισιμο ενος μαζικου, ανεξαρτητου απο την διευθυνση, δημοκρατικου και διεκδικητικου κινηματος οχι μονο για τωρα που γινονται εκλογες αλλα και για ολοκληρη τη χρονια.

Μαρια Ρωσσιδου

«Εργατικη Δημοκρατια»

Η εφημεριδα που παλευει για:

Επανασταση

Και οχι ρεφορμισμο.

Για την ανατροπη του αστικου κρατους και του καπιταλισμου απο την ιδια την εργατικη ταξη, και οχι για την μεταρρυθμιση, διαχειρηση και «επιδιορθωση» του μεσα απο την Βουλη.

Εργατικη Δημοκρατια

Και οχι κρατικο καπιταλισμο.

Για τον ελεγχο της παραγωγης και ολοκληρης της κοινωνιας απο την αμεση δημοκρατια των ιδιων των εργατων. Ο σοσιαλισμος ειναι η κοινωνια της ελευθεριας, της καταργησης των διακρισεων και της καταπιεσης εναντια στις γυναικες και τις κοινωνικες μειοψηφιες οπως οι ομοφυλοφιλοι. Οι επαναστατες παλευουν απο τωρα στο πλευρο αυτων των μειοψηφιων υποστηριζοντας τα δικαιωματα τους.

Οι κοινωνιες της ανατολικης Ευρωπης, της Ρωσσιας μετα την σταλινικη αντεπανασταση, και της Κινας που ονομαζονται «υπαρχτος σοσιαλισμος» ουτε ειχαν ουτε εχουν καμια σχεση με τον σοσιαλισμο και την εργατικη εξουσια. Ειναι παραλλαγες του καπιταλισμου, δικτατοριες πανω στην εργατικη ταξη απο μια συλλογικη γραφειοκρατικη καπιταλιστικη αρχουσα ταξη.

Διεθνισμο

Και οχι εθνικισμο και πατριωτισμο.

Παλευουμε για την αλληλεγγυη και ενοτητα ολων των εργατων ανεξαρτητα και περα απο την εθνικοτητα και τα συνορα. Για την διασπαση απο τους καπιταλιστες του «δικου μας» εθνους και την παλη εναντια σε ολους τους καπιταλιστες. Σαν ε/κ διεθνιστες υποστηριζουμε το δικαιωμα αυτοδιαθεσης των τ/κ εναντια στην «δικη μας» την ε/κ αρχουσα ταξη, που τους το αρνειται, επειδη εναντια στα δικα τους σχεδια και επιθετικοτητα στρεφεται κυρια ο εργατικος διεθνισμος μας.

Παλευουμε εναντια στον ρατσισμο και τους διωγμους των ξενων εργατων.

Σε αλληλεγγυη με τους καταπιεσμενους λαους της Μ.Ανατολης παλευουμε για να κλεισουν οι ιμπεριαλιστικες βασεις και οι κατασκοπευτικοι σταθμοι.

Επαναστατικη οργανωση

της εργατικης ταξης.

Για να μετατραπει η κριση του καπιταλισμου και οι εξεγερσεις των μαζων των εργατων με επιτυχια σε καταληψη της εξουσιας απο την εργατικη ταξη χρειαζεται η οργανωση της επαναστατικης πρωτοποριας τους σε επαναστατικο κομμα.

Εφημεριδα της Ομαδας «Εργατικη Δημοκρατια»
οδος Αρχιεπισκοπου Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 7280, Λευκωσια
02-349770
Υπευθυνος για το νομο Ντινος Αγιομαμιτης

ΕΓΙΝΕ ΜΕ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟ ΤΡΙΗΜΕΡΟ "ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ" '92

Δεκαδες αγωνιστες της αριστερας πηραν μερος στο τριημερο "ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ" '92 που οργανωσε η Εργατικη Δημοκρατια. Σχεδον 70 ατομα περασαν συνολικα απο τον χωρο του τριημερου ενω πουληθηκαν πανω απο 110 καρτες συμμετοχης. Οι συζητησεις ειχαν μια συμμετοχη απο 30 μεχρι 40 ατομα η καθε μια με εξαιρεση την αντιπολεμικη εκδηλωση με την οποια εκλεισε το τριημερο που ξεπερασε τα σαραντα ατομα. Οι παρεμβασεις απο το ακροατηριο σε ολες τις συζητησεις εφταναν τις δεκα με δεκαπεντε.

Η ζωντανια των συζητησεων ηταν φανταστικη. Ιδιαιτερα στις συζητησεις αντιπαραθεσης οπου υπηρχαν και εισηγητες απο το ΑΚΕΛ και την ΕΔΟΝ, οπως ηταν το κυπριακο, οι προοπτικες της αριστερας και η εκπαιδευση στο καπιταλισμο. Η συζητηση για τις προοπτικες της αριστερας οπου μπηκε το θεμα, αν θελουμε να δουμε το μελλον της αριστερας αναψε γυρο απο το ερωτημα: ποιο ειναι το παρελθον της αριστερας για να δουμε το μελλον της; Στο παρελθον της Σοσιαλδημοκρατιας υπαρχρει η μεγαλη προδοσια της εργατικης ταξης οταν υποστηριξε τις πολεμικες δαπανες και το ξεσπασμα του πρωτου παγκοσμιου πολεμου. Το παρελθον των κομμουνιστικων κομματων κυριαρχειται απο τον σταλινισμο και την ανευ ορων υποστηριξη καθε ενεγρειας της πρωην ΕΣΣΔ στο ονομα καποιου υπαρχτου σοσιαλισμου. Αντιθετα στο παρελθον της επαναστατικης αριστερας, ανηκει απο παλια η μαχη εναντια στο Σταλινισμο και τουλαχιστο για την ταση στην οποια ανηκει η Εργατικη Δημοκρατια, και η καταγγελεια του καθεστωτος της ΕΣΣΔ σαν μη σοσιαλιστικου και σαν κρατικου καπιταλισμου. Παρα το μικρο της μεγεθος η επαναστατικη αριστερα ειναι σημερα η μονη ελπιδα για την εργατικη ταξη.

Η αναγκαιοτητα της επαναστατικης αριστερας βγηκε και στη συζητηση για το πως μπορουν να κερδιθουν οι εργατικοι αγωνες οπου η παραδοσιακη αριστερα ακολουθα πολιτικη ταξικης συνεργασιας θυσιαζοντας τα συμφεροντα της εργατικης ταξης. Βγηκε και στη συζητηση για την φασιστικη απειλη οπου φανηκε οτι ειναι η μονη δυναμη που βλεπει την αναγκη να κτυπηθει το φιδι του φασισμου πριν ξεπουλιασει απο το αυγο του.

Μεγαλη συμμετοχη και ενδιαφερον παρουσιασαν και τα θεματα για την καταπιεση των γυναικων και των ομοφιλοφιλων. Συζητησεις που στραφηκαν γυρο απο το ταξικο χαρακτηρα του προβληματος και την αναγκη για μια ταξικη απαντηση σε αυτα.

Οι συζητησεις για την κριση του κρατικου καπιταλισμου στραφηκαν κυριως στο πως χαθηκε η επανασταση στην Ρωσσια και πως την θεση του εργατικου κρατους την πηρε ενα καθεστως που δεν ειχε καμια σχεση με σοσιαλισμο, οτι ηταν μια παραλλαγη του καπιταλισμου, ενας κρατικος καπιταλισμος. Γυρο απο το τι ηταν η Περεστρο_κα, αν αυτη εφερε την κριση _ το αναποδο και αν πρεπει κανεις να λυπαται και να νοιωθει ηττοπαθεια για την διαλυση της ΕΣΣΔ και του ΚΚΣΕ _ να νοιωθει αυτοπεποιθηση τωρα που εφυγε απο τη μεση ο μονολιθος του σταλινισμου.

Ιδιαιτερο ενδιαφερον ειχε η εισηγηση για την κριση στα Βαλκανια το Μακεδονικο και την Εργατικη Ταξη που εγινε απο τον συντροφο Πανο Γκαργκανα της Οργανωνσης Σοσιαλιστικη Επανασταση, της αδελφης οργανωσης της Εργατικης Δημοκρατιας στην Ελλαδα. Ηταν μια συζητηση που εδωσε την ευκαιρια σε πολλους αγωνιστες της αριστερας να ακουσουν απο πρωτο χερι για την πολεμοκαπειλη πολιτικη της ελληνικης κυβερνησης στα Βαλακανια που αρνειται την υπαρξη της Μακεδονικης εθνοτητας. Ο συντροφος Π. Γκαργκανας ειναι ενας απο τους 5 της ΟΣΕ που διωκονται για την εκδοση και κυκλοφορια της παφλεττας "Η κριση στα Βαλκανια, το Μακεδονικο και η Εργατικη Ταξη".

Ενδιαφερον και μεγαλη συμμετοχη ειχε και η συζητηση για την Τουρκικη Αριστερα. Την εισηγηση εκανε ο συντροφος Αλι Σαφετ της αδελφης οργανωσης της Εργατικης Δημοκρατιας στη Τουρκια, της Sosyalist Isci.

Οπως εξηγησε ο συντροφος, η τουρκικη αριστερα σημερα κρινεται απο την σταση της στο Κουρδικο που ειναι το πρωτο προβλημα που αντιμετωπιζει η εργατικη ταξη στη Τουρκια και οτι πρεπει να υποστηριξει ανευ ορων το Κουρδικο κινημα. Στο Κυπριακο το συνολο σχεδον της τουρκικης αριστερας καταδικασε την εισβολη αν και μονο κομματια της εξωκοινοβουλευτικης αριστερας ζητουν την αμεση αποχωρηση του τουρκικου στρατου απο τη Κυπρο και υποστηριζουν τα δικαιωματα των προσφυγων.

Το αποκορυφωμα του τριημερου ηταν η διεθνιστικη αντιπολεμικη εκδηλωση οπου επαναστατες διεθνιστες απο την Ελλαδα, την Τουρκια, και τη νοτια Κυπρο ειχαν την ευκαιρια να δειξουν πως μπορουν οι επαναστατες εχθρικων μεταξυ τους χωρων, (σε εμπολεμη σχεδον κατασταση) να ειναι ενωμενοι και να παλευουν μαζι εναντια στο πολεμο. Ο συντροφος απο την Τουρκια τονισε τον αντιδραστικο, επιθετικο, και επεκτατικο χαρακτηρα της δικη του αρχουσας ταξης ενω ο συντροφος απο την Ελλαδα τονισε τον αντιδραστικο και επιθετικο χαρακτηρα της δικης του αρχουσας ταξης. Εμεις εδω τονισαμε την επιθετικη πολιτκη που ακολουθησε ολα τα προηγουμενα χρονια η ελληνοκυπριακη αρχουσα ταξη σε βαρος των τουρκοκυπριων με την υποστηριξη της "αδελφης" ελληνικης αστικης ταξης. Αυτος ηταν ο καλητερος τροπος για να καταλαβει κανεις πως τα διεθνιστικα καθηκοντα των επαναστατων διαφερουν απο το σε ποιο εθνος ανηκουν και οτι δεν πρεπει να λεμε τα ιδια για να ειμαστε διεθνιστες.

Αν εμεις οι ελληνοκυπριοι και ελληνες επαναστατες μιλωντας σε ελληνικο ακροατηριο συγκεντρωνομασταν στην αντιδραστικοτητα της Τουρκικης αρχουσας ταξης και των τουρκων στρατοκρατων δεν θα καναμε παρα οτι κανει ο Χρυσοστομος, ο Κυπριανου και το υπολοιπο εθνικιστικο, απορριπτικο μετωπο, και δεν θα ειχαμε καμια πιθανοτητα να δειξουμε στους ελληνοκυπριους εργατες οτι η δικη μας αρχουσα ταξη ειναι το λιγοτερο εξισου υπευθηνη για τους πολεμους και τις καταστροφες που περασαν. Οπως δεν θα ειχαμε καμια πιθανοτητα να κτισουμε την φιλια και την εμπιστοσυνη με τους εργαζομενους της Τουρκιας και της βορειας Κυπρου. Καλητερο κλεισιμο για ενα τριημερο Επαναστατικου Μαρξισμου που γινοταν στη Λευκωσια λιγα μονο μετρα μακρια απο πεδια των μαχων των πολεμων του '63, '64, '74 οπου ελληνες, τουρκοι, ελληνοκυπριοι και τουρκοκυπριοι εργατες αλληλοσφαζονταν δεν θα μπορουσε να γινει.

Η επιτυχια του τριημερου με τις 12 συζητησεις του εδωσε και μια απαντηση σε ολους εκεινους που λενε οτι οι πολιτικες συζητησεις, για τον Μαρξισμο και τα αλλα προβληματα της αριστερας δεν τραβανε πια. Οταν προκειται για ζωντανες πολιτικες συζητησεις που στηριζονται στην μεγαλη παραδοση του εργατικου κινηματος και του επαναστατικου Μαρξισμου, τραβανε.

Ο "Επαναστατικος Μαρξισμος" '93 μπορει και πρεπει να ειναι ακομα καλητερος.

Συζητησεις της Εργατικης Δημοκρατιας

4 Νιοβρη
Οι Αλλαγες στην Εργατικη Ταξη

11 Νιοβρη
Οι απεργιες στην Αγγλια

18 Νιοβρη
Το Πολυτεχνειο δεν ηταν Γιορτη

25 Νιοβρη
Η Τακτικη του Ενιαιου Μετωπου

Ολες οι συζητησεις αρχιζουν στις 8 μμ, και γινονται στο θεατρακι της πρωην Λαικης Σκηνης, στο Καιμακλι.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Με θεματα για

Το απεργιακο κινημα στην Ελλαδα

Μαρξισμος και Ιστορια

Οι αλλαγες στην Εργατικη Ταξη

Οι ΗΠΑ μετα το Λος Αντζελες

Χιλη '73: Το τραγικο τελος του κοινοβουλευτικου δρομου

Εγκελς: η Διαλεκτικη της Φυσης

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΓΙΟΡΤΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 18 ΝΙΟΒΡΗ, ΩΡΑ 7:30
ΠΡΩΗΝ ΛΑΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΚΑΙΜΑΚΛΙ

ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΜΙΑ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΜΑΣ

Ο θανατος στις 8 Οκτωβρη του ηγετη του Γερμανικου Σοσιαλδημοκρατικου Κομματος (SPD) Βιλλι Μπραντ θεωρηθηκε απο τους αστους πολιτικους σαν ευκαιρια για παχια λογια και συναισθημα. Ηταν χαρακτηριστικες δηλωσεις οπως: «Εταξε τον εαυτο του στην ειρηνη τη δημοκρατια και την υποθεση της υφεσης» (πρωθυπουργος Ισπανιας), και «Ορθα ο κοσμος τον αποκαλεσε 'μεγαλο δημοκρατη'»(Γκορμπατσωφ) .

Το ιδιο το ΑΚΕΛ μιλησε για «μεγαλη απωλεια για ολη την δημοκρατικη ανθρωποτητα». Και ομως ο Μπραντ ηταν ενας κλασικος σοσιαλδημοκρατης πολιτικος, βγαλμενος κατευθειαν μεσα απο την παραδοση του ψυχρου πολεμου. Αμεσως μετα τον Β' Παγκοσμιο Πολεμο ανηκε στην δεξια πτερυγα του SPD που πιεζε για την ανοιχτη αποδοχη του καπιταλισμου απο το SPD και για την συμμετοχη της Γερμανιας στο ΝΑΤΟ. Σαν δημαρχος του Δυτικου Βερολινου επαιξε σημαντικο ρολο στην ψυχροπολεμικη υστερια κατα την διχοτομηση της πολης. Ηταν ο ηγετης του SPD οταν στην διαρκεια της συγκυβερνησης με τη Χριστιανοδημοκρατια μπηκαν σε ενεργεια νομοι που καταργουσαν δημοκρατικα δικαιωματα επειδη η χωρα βρισκονταν σε περιοδο «ταραχων». Τελος το 1972 οταν κυβερνουσε μονη της η σοσιαλδημοκρατια ο Μπραντ εισηγαγε τον περιβοητο νομο **Berufsverbot**, που στερησε σε χιλιαδες αριστερους, σε ολους τους κομμουνιστες, το δικαιωμα να δουλευουν σαν δημοσιοι υπαλληλοι. Ποια σχεση αληθεια εχουν με δημοκρατια ολα αυτα;

Για χρονια μετα την ιδρυση τους τα Κομμουνιστικα Κομματα δεν ειχαν κανενα προβλημα να τα λενε εξω απο τα δοντια για σοσιαλδημοκρατες πολιτικους σαν τον Β. Μπραντ, για τα κομματα τους, και την διεθνη οργανωση τους, την **Δευτερη Διεθνη**. Τους χαρακτηριζαν **«σοσιαλπροδοτες»**, και **«σωσιαλσωβινιστες»**: Σοσιαλιστες στα λογια, προδοτες της εργατικης ταξης και σωβινιστες στην πραξη.

4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1914

Τα ιδια τα Κομμουνιστικα Κομματα, και η **Τριτη Διεθνης** στην οποια ανηκαν, προερχονται απο διασπαση της **Δευτερης Διεθνους**, που ξεκινησε με ενα απο τα σημαντικοτερα ιστορικα γεγονοτα του 20ου αιωνα: **Την 4η Αυγουστου 1914, οι βουλευτες της Γερμανικης Σοσιαλδημοκρατιας ψηφισαν υπερ των πολεμικων πιστωσεων στην Βουλη, υποστηριζοντας ετσι τον γερμανικο μιλιταρισμο και την εισοδο της Γερμανιας στον Πρωτο Παγκοσμιο Πολεμο.**

Ηταν μια προδοσια που σημαδεψε την ιστορια της ανθρωποτητας μεχρι τις μερες μας. Σημερα που τα μεγαλα αριστερα κομματα ολων των ειδων δεν εχουν προβλημα να υποστηριζουν τον μιλιταρισμο των κυβερνησεων τους, ειναι δυσκολο να περιγραψει κανεις την γενικη εκπληξη που προκαλεσε τοτε αυτο το γεγονος. Ακομα και ενας τοσο διορατικος πολιτικος σαν τον Λενιν, οταν ειδε την σχετικη ειδηση στην εφημεριδα του SPD, θεωρησε οτι η εφημεριδα ειχε τυπωθει απο τις γερμανικες μυστικες υπηρεσιες με σκοπο να προκαλεσει συγχιση.

Δυστυχως δεν ηταν κολπο των μυστικων υπηρεσιων, αλλα η στιγμη της αληθειας για την Γερμανικη Σοσιαλδημοκρατια, και για τα περισσοτερα κομματα της Δευτερης Διεθνους που η ηγεσια τους ακολουθησε το παραδειγμα της γερμανικης σοσιαλδημοκρατιας. Εστειλε τους εργατες, τα συμφεροντα των οποιων υποτιθεται οτι αντιπροσωπευε, να αλληλοσφαγουν με τα αδελφια τους των αλλων χωρων, στον πιο βαρβαρο, πιο αδικο και ιμπεριαλιστικο, πιο πολυνεκρο πολεμο που ειχε γνωρισει ως τοτε η ανθρωποτητα.

2η ΔΙΕΘΝΗΣ

Για να μπορεσουμε να καταλαβουμε την εκπληξη που προκαλεσαν αλλα και την κοσμοϊστορικη σημασια αυτων των εξελιξεων, πρεπει να πουμε λιγα πραγματα για την Δευτερη Διεθνη και ειδικοτερα το γερμανικο σοσιαλδημοκρατικο κομμα.

Η Δευτερη Διεθνης, οταν ιδρυθηκε στις 14 Ιουλη 1889, αυτοανακυρηχθηκε ο κληρονομος της παραδοσης της πρωτης διεθνους εργατικης οργανωσης, της Διεθνους Ενωσης Εργατων (1864-1872) στην οποια ο ιδιος ο Μαρξ επαιζε ηγετικο ρολο. Στο ιδρυτικο της συνεδριο στο Παρισι πισω απο το βημα των ομιλητων φιγουραριζε με χρυσα γραμματα η προταση με την οποια τελειωνει το Κομμουνιστικο Μανιφεστο: **«Εργατες Ολων των Χωρων Ενωθειτε»**, το συνθημα που οι περισσοτεροι τους θα τσαλαπατουσαν 25 χρονια αργοτερα, το 1914.

Τα κομματα-μελη της Δευτερης Διεθνους ονομαζονταν «Σοσιαλδημοκρατικα Κομματα». Ηταν τα κομματα που κυριαρχησαν στο εργατικο κινημα μεχρι την εποχη του Πρωτου Παγκοσμιου Πολεμου. Σε αυτα ανηκε και το Ρωσικο Σοσιαλδημοκρατικο Κομμα, που η μια απο τις δυο πτερυγες του, οι μπολσεβικοι, θα καθοδηγουσαν την πρωτη πετυχεμενη εργατικη επανασταση εκτος απο την βραχυβια Κομμουνα του Παρισιου.

Ο «στυλοβατης» της Δευτερης Διεθνους, το υποδειγμα για ολους τους αλλους, ηταν το Γερμανικο κομμα, το SPD. Η αιγλη του μεσα στο διεθνες εργατικο κινημα μπορει να συγκριθει μονο με αυτη που το Κομμουνιστικο Κομμα της ΕΣΣΔ αποκτησε αργοτερα.

Το SPD ιδρυθηκε το 1875, με την υποστηριξη του Μαρξ και του Εγκελς. Για δωδεκα χρονια, απο το 1878 ως το 1890, το κομμα ηταν παρανομο. Το πρωτο συνεδριο του στην εξορια, το 1880, αποφασισε ομοφωνα να διαγραψει απο το προγραμμα του την φραση «με καθε νομιμο μεσο».

Το 1912 το κομμα, που τωρα μπορουσε να παρει μερος στις εκλογες, επαιρνε **τεσσερα και ενα τεταρτο εκατομμυρια ψηφους**, το **34%!** Το 1914 ειχε πανω απο ενα εκατομυριο μελη. Ο Καουτσκυ, ενα απο τα ηγετικα του μελη, θεωρουνταν απο ολους ο μεγαλυτερος θεωρητικος της εργατικης επαναστασης, ο «παπας του Μαρξισμου».

Μεγαλα μαρξιστικα σοσιαλδημοκρατικα κομματα δημιουργηθηκαν και ριζωσαν σε χωρες οπως η Γαλλια, η Ιταλια, η Αυστροουγγρικη αυτοκρατορια, στις Σκανδιναυικες χωρες, στα Βαλκανια. Λιγοτερο δυνατα, αλλα σημαντικα σοσιαλδημοκρατικα κομματα και κινηματα ξεφυτρωναν παντου, απο την Βρεττανια και την Χιλη, ως την Ισπανια, την Ελβετια και τη Ουρουγουαη, ολα τους μελη της Δευτερης Διεθνους, και, τουλαχιστον στα λογια, αφοσιομενα στην επαναστατικη σοσιαλιστικη αλλαγη της κοινωνιας και την αδιαλλακτη αντιθεση στην «εθνικη ενοτητα», τον πατριωτισμο και τον πολεμο. Ηταν οργανωσεις και κομματα που εμοιαζαν να βρισκονται μιλια αριστεροτερα απο το σημερινο επισημο αριστερο κινημα.

Ομως αλλο τα λογια, και αλλο οι πραξεις μπροστα σε μια κριση. Και οι μεγαλυτερες κρισεις και δοκιμασιες μπροστα στις οποιες μπορει να βρεθει ενα εργατικο κομμα ειναι η επανασταση και ο πολεμος.

Εξεγερμενοι εργατες και στρατιωτες στο Βερολινο, στην Επανασταση του 1918. Η Σοσιαλδημοκρατια προδωσε και αυτη την εξεγερση του προλεταριατου.

Η αντιδραση του SPD μπροστα στα συννεφα του πολεμου που μαζευονταν απειλητικα, εμοιαζε διεθνιστικη: «Το συνειδητα ταξικο Γερμανικο προλεταριατο σηκωνει φλογερη την διαμαρτυρια του εναντια στις μηχανοραφιες των πολεμοκαπηλων... Ουτε σταγονα αιματος γερμανου εργατη δεν πρεπει να θυσιαστει στην διψα για ισχυ της Αυστριακης κυβερνουσας κλικας, στους ιμπεριαλιστες κερδοσκοπους» εγραφε ανακοινωση του.

Ομως **δεκα μερες** μετα απο αυτη την δηλωση, οταν ο Γερμανος αυτοκρατορας σε συμμαχια με την Αυστριακη αρχουσα ταξη κυρηττε τελικα τον πολεμο εναντια στην Ρωσια, επεφτε σαν βομβα η ψηφοφορια υπερ του πολεμου, και η ανακοινωση του SPD: «Για τον λαο μας και την ειρηνικη του αναπτυξη, πολλα, αν οχι τα παντα, διακυβευονται στην περιπτωση της νικης του Ρωσικου δεσποτισμου... Το καθηκον μας ειναι να αποτρεψουμε αυτο τον κινδυνο, να διαφυλαξουμε τον πολιτισμο και την ανεξαρτησια της χωρας μας... δεν θα παρατησουμε την πατριδα στην ωρα του κινδυνου». Οι διεθνιστικες διακυρηξεις μετατραπηκαν σε σωβινισμο και συνεργασια με τους καπιταλιστες και τον αυτοκρατορα.

Τον ιδιο δρομο ακολουθησαν τα περισσοτερα κομματα της 2ης Διεθνους. Η σημαντικοτερη εξαιρεση ηταν οι μπολσεβικοι στην Ρωσια, που ακολουθησαν μια αδιαλλακτη διεθνιστικη γραμμη. Υιοθετησαν το συνθημα του Καρλ Λημπκνεχτ, του μοναδικου γερμανου σοσιαλδημοκρατηβουλευτη που αντισταθηκε στην κατηφορα του σωβινισμου: «ο κυριος εχθρος ειναι μεσα στην ιδια μας την χωρα, ειναι η δικη μας αρχουσα ταξη». Και το συμπληρωσαν με το επαναστατικο καλεσμα προς την εργατικη ταξη να «μετατρεψει τον ιμπεριαλιστικο πολεμο σε εμφυλιο» για την ανατροπη της καθε αρχουσας ταξης απο την εργατικη της ταξη.

«ΕΝΑ ΒΡΩΜΙΣΜΕΝΟ ΠΤΩΜΑ»

Σημερα, κοιταζοντας πισω «μετα το γεγονος», δεν ειναι τοσο δυσκολο να καταλαβει κανεις τους λογους για την προδοσια. Μεχρι το 1913 το SPD και οι συντεχνιες του ειχαν αποκτησει ιδιοκτησια αξιας 90 εκατομυριων μαρκων, που για να την διαχειριζεται ειχε δημιουργησει, οπως εγραφε ενας ιστορικος, «μια ολοκληρη κατηγορια απο κοινοβουλευτικους, γραφειοκρατες της εργατικης ταξης και εμμισθους στις συντεχνιες, στις συνεργατικες του, στις γραμματειες του κομματος, στις συντακτικες επιτροπες των εφημεριδων του... Αυτοι οι ανθρωποι δεν ζουσαν πια μονο για, αλλα και απο το εργατικο κινημα». Μια εικονα οχι τοσο δυσκολο να την καταλαβει καποιος που ζει στην νοτια Κυπρο.

Αν με την επανασταση η εργατικη ταξη, οπως λεει το Κομμουνιστικο Μανιφεστο, δεν εχει τιποτα να χασει παρα τις αλυσιδες της, η γραφειοκρατια αυτη ειχε πολυ περισσοτερα να χασει. Ετσι, ενω συνεχισαν να μιλαν στο ονομα της εργατικης ταξης και της επαναστασης, οι περισσοτεροι περασαν με την μερια των αφεντικων.

Η Ροζα Λουξεμπουργκ, η μεγαλη Πολωνιδα επαναστατρια που ανηκε στην αριστερα του γερμανικου σοσιαλδημοκρατικου κομματος, εκφρασε χαρακτηριστικα το συμπερασμα: «η Γερμανικη Σοσιαλδημοκρατια ειναι ενα βρωμισμενο πτωμα». Η εργατικη ταξη χρειαζονταν τωρα νεα στρατηγεια της επαναστασης. Χρειαζονταν μια αλλη Διεθνη. Αυτη ηταν η **Τριτη Διεθνης**, που ιδρυθηκε στην Μοσχα το 1919. Χρειαζονταν νεα ζωντανα κομματα, με αλλαγμενο ακομα και το ονομα. Αυτα ηταν τα **Κομμουνιστικα Κομματα**.

Το SPD, που το εμπιστευονταν ακομα ενα μεγαλο τμημα της εργατικης ταξης, δεν αργησε να την ξαναπροδωσει. Το 1919 συνεργαστηκε με τους γερμανους στρατηγους, για να πνιξουν στο αιμα την επανασταση των γερμανων εργατων και να δολοφονησει τους διεθνιστες Ροζα Λουξεμπουργκ και Καρλ Λημπκνεχτ, τους αρχηγους του νεου γερμανικου επαναστατικου κομματος, του Σπαρτακου. Το SPD εχει μεγαλη ευθυνη για την ηττα της ρωσικης επαναστασης και την ανοδο του σταλινισμου στην επαναστατικη ΕΣΣΔ, η οποια τοτε περιμενε για να ανθισει την υποστηριξη απο την επανασταση στην οικονομικα αναπτυγμενη Γερμανια. Εχει ετσι ευθυνη οχι μονο για την τυχη του γερμανικου εργατικου κινηματος αλλα και για την πορεια της ιστοριας ολοκληρης της ανθρωποτητας ως τα σημερα.

ΠΟΙΟΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΤΑΙ

Σε δημοσιογραφικη διασκεψη στις 15 Μαρτη του '91 ο Χριστοφιας, απαντωντας σε ερωτηση για το τι χωριζει το κομμουνιστικο ΑΚΕΛ απο τα ευρωπαϊκα σοσιαλδημοκρατικα κομματα, ελεγε οτι «Ο Κυπριακος λαος σημερα, μεσα στις συνθηκες που διερχομαστε» (εννοωντας το Κυπριακο) «δεν περιμενει να ακουσει την διαφορα μεταξυ του ορου κομμουνισμος και σοσιαλισμος, και ποια η σχεση του ΑΚΕΛ με αυτους τους ορους».

Στην πραγματικοτητα, η διαφορα καποτε ηταν τρομερα σημαντικη. Δεν ηταν «διαφορα αποψεων» που πρεπει απλα να «συζητηθει πολιτισμενα» οταν οι συνθηκες το επιτρεψουν. Ποταμια απο αιμα χωριζουν τις δυο παραδοσεις, της μετα το 1914 σοσιαλδημοκρατιας του Βιλλι Μπραντ απο την μια και αυτη των επαναστατικων διεθνιστικων κομμουνιστικων κομματων απο την αλλη.

Το μαλακωμα των Κομμουνιστικων Κομματων απεναντι στην σοσιαλδημοκρατια, το οτι οπως ειπε στην ελληνικη τηλεοραση ο Ανδρουλακης του Συνασπισμου στην Ελλαδα «το σχισμα στις αρχες αιωνα μεταξυ σοσιαλδημοκρατιας και κομμουνισμου παει να εκλειψει», εχει να κανει με το οτι τα σημερινα Κομμουνιστικα Κομματα εχουν απο καιρο παρει ενα δρομο παρομοιο με αυτο της σοσιαλδημοκρατιας. Αυτο ειναι κατι που δεν πρεπει ουτε να αποφευγουμε να το δουμε, ουτε να μας απελπιζει. Ο ταξικος πολεμος γκρεμισε ξανα ενα οχυρο του εργατικου κινηματος. Ομως ο ιδιος ο πολεμος καθε αλλο παρα τελειωσε. Δουλεια μας, να ξαναχτισουμε νεα οχυρα, νεα επαναστατικα κομματα.

Αγγελος Νικολαου

εργατικη δημοκρατια

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΚΡΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΚΟΥΡΔΙΚΟ

Ο Ali Safet ειναι μελος της Socialist Isci, της αδελφης οργανωσης της Εργατικης Δημοκρατιας στην Τουρκια. Ηρθε στην νοτια Κυπρο για να παρει μερος στον «Μαρξισμο '92», το τριημερο συζητησης και αντιπαραθεσης που οργανωσε η «Εργατικη Δημοκρατια». Ζητησαμε απο τον Ali Safet να μας μιλησει για την κατασταση στην Τουρκια.

Ε.Δ.: Πρωτα θελω να ρωτησω για το νεο δημοκρατικο προσωπο που θελει να δειξει η αρχουσα ταξη. Πως εχει αυτο επιρρεασει τις δυνατοτητες δρασης της αριστερας;

Υπαρχει καθαρα σημερα μια διαφορα για την τουρκικη αριστερα. Οι δυναμεις ασφαλειας εχουν οδηγιες να μην το παρακανουν με την μη οπλισμενη αριστερα. Ετσι εκτος απο την Ντεβ Σολ που κανει ενοπλο αγωνα με βομβες και φονους, και την οποια μεταχειριζονται πολυ αγρια, η υπολοιπη αριστερα εχει λιγο πολυ τωρα την ευκαιρεια να δουλεψει ανοιχτα.

Ομως τα πραγματα εχουν χειροτερεψει πολυ για την κουρδικη αριστερα, επειδη τα τελευταια δυο χρονια το κινημα εχει προχωρησει πολυ περα απο το να ειναι ενα ανταρτικο κινημα. Ειναι τωρα ενα κινημα με μαζικη λαϊκη υποστηριξη. Και οι κουρδικες περιοχες της Τουρκιας βρισκονται καθαρα κατω απο στρατιωτικη κατοχη. Σε διαφορες περιπτωσεις τελευταια εχουν σκοτωθει αλλου 90 ατομα, αλλου 50 ατομα, αλλου 100 ατομα.

Ε.Δ. Εδω διαφοροι αναλυτες της δεξιας, για να δυναμωσουν την εικονα του «ενωμενου εχθρου», και της αναγκης για δικη μας «εθνικη ενοτητα» επαναλαμβανουν οτι στην Τουρκια ολα τα κομματα ειναι ενωμενα στα «εθνικα ζητηματα», ενω «εμεις οι Ελληνες ειμαστε διασπασμενοι».

Φυσικα δεν ειναι αληθεια αυτο. Οπως καθε αρχουσα ταξη μπροστα σε σοβαρα προβληματα, ετσι και η τουρκικη ειναι διασπασμενη, ιδιαιτερα στο κουρδικο. Ειναι τωρα φανερο οτι το κινημα βρισκεται σε ενα σταδιο που δεν μπορει η αρχουσα ταξη να λυσει το προβλημα με στρατιωτικα μεσα, επειδη ειναι ανακατεμενος ολος ο πληθυσμος σε αυτο. Σκοτωνουν 100 ανταρτες την μια μερα, 200 την αλλη, αλλα καθε μερα ο αριθμος αυτος αναπληρωνεται απο νεους ανταρτες. Υπαρχει λοιπον ενα τμημα της αρχουσας ταξης, αν θελετε οι πιο διορατικοι, αυτοι με τις μεγαλυτερες διεθνεις διασυνδεσεις, που θελουν να λυθει το Κουρδικο επειδη δεν πιστευουν οτι μπορει να λυθει με στρατιωτικα μεσα. Για τους αστους ειναι ενα σοβαρο προβλημα. Μερικοι στην αριστερα τους θεωρουν σαν υποταγμενα τσιρακια του ιμπεριαλισμου. Δεν ειναι κατι τετοιο. Ειναι τωρα μια σημαντικη αρχουσα ταξη, με ρολο στην διεθνη σκηνη, μερος του διεθνους ιμπεριαλισμου, της διεθνους αρχουσας ταξης. Δεν τους αρεσει λοιπον που πανε σε ευρωπαϊκα βηματα, στην ΕΟΚ στο Συμβουλιο της Ευρωπης, και τους ρωτανε συνεχεια για ανθρωπινα δικαιωματα και το κουρδικο. Τους ειναι μια ενοχληση που θελουν να την λυσουν.

Φυσικα υπαρχει ενα ακομα μεγαλυτερο τμημα της αρχουσας ταξης που βλεπουν σαν μονη λυση την στρατιωτικη λυση, να τσακισουν το κινημα, να διατηρησουν τα σημερινα συνορα του κρατους. Υπαρχει ακομα ο στρατος, που στο κουρδικο δρα σχεδον αυτονομα. Για παραδειγμα συνομιλουσα σαν δημοσιογραφος με τον διευθυντη του «Ινστιτουτου για τον Συντονισμο Ξενου Κεφαλαιου» που συνενωνει το μεγαλυτερο κεφαλαιο στην Τουρκια, το κεφαλαιο που εν μερει ελεγχεται απο ξενες εταιρειες. Και ελεγε οτι οσο υπαρχει «κομμα του ενοπλων δυναμεων» (δεν υπαρχει βεβαια τετοιο κομμα, εννοουσε ομως οτι υπαρχει **στην πραξη**) δεν θα υπαρξει λυση και αυτη η χωρα θα πηγαινει απο πραξικοπημα σε πραξικοπημα. Ελεγε οτι το «κομμα» αυτο πρεπει να διαλυθει.

Ε.Δ. ποια ειναι η σταση της αριστερας στο Κουρδικο;

Η αριστερα φυσικα εμφανιζεται αντιθετη σε αυτες τις στρατιωτικες λυσεις, στον σωβινισμο και τον εθνικισμο. Το προβλημα ομως εμφανιζεται οταν παμε στις «λεπτομερειες». Ετσι η φιλελευθερη αριστερα επιχειρηματολογει οτι «αυτο ειναι λαθος, δεν μπορει να λυθει με τα οπλα, πρεπει να λυθει στο τραπεζι των διαπραγματευσεων» αλλα, και με την «παραμονη του Κουρδισταν μεσα στα συνορα της Τουρκιας». Ετσι στην ουσια αρνουνται το δικαιωμα αυτοδιαθεσης στους Κουρδους. Αλλο τμημα της αριστερας, οχι η ακρα αριστερα αλλα αυτο που θα μπορουσαμε να ονομασουμε «μαλακη αριστερα» και οι σοσιαλδημοκρατες λενε στην ουσια το ιδιο: «πρεπει να συνομιλησουμε, δεν υπαρχει στρατιωτικη λυση, η κυβερνηση κανει λαθος» αλλα, συμπληρωνουν, «γιατι αυτοδιαθεση, αυτο δεν ειναι προς το συμφερον κανενος, θαπρεπε να δωσουν στον κουρδικο λαο διαφορες πολιτιστικες παραχωρησεις, πολιτιστικες μεταρυθμισεις, το δικαιωμα στην γλωσσα τους, στις δικες τους εκδοσεις», τετοια πραγματα.

Ενα μερος της ακρας αριστερας λεει πολλα για την αυτοδιαθεση του κουρδικου λαου, αλλα δεν υποστηριζουν το PKK (το Κουρδικο Εργατικο Κομμα). Νομιζουμε οτι αυτο ειναι κεντρικο θεμα. Το PKK πρεπει να υποστηριχθει εναντια στον τουρκικο κρατος. Γινεται ενας πολεμος στον οποιο δεν μπορουμε να παραμεινουμε ουδετεροι. Δεν μπορεις να λες «η κυβερνηση εχει λαθος που επιτιθεται, αλλα και το PKK εχει λαθος επειδη ειναι σταλινικο, ή πολυ βιαιο, ή επειδη σκοτωνει παιδια και γυναικες». Σε ενα τετοιο πολεμο πρεπει να εισαι καθαρα στο πλευρο του PKK εναντια στην τουρκικη κυβερνηση. Αν το κανεις αυτο, τοτε μπορεις να κανεις και κριτικη στο PKK. Βεβαια στην σημερινη κατασταση ενος ολοκληρωτικου πολεμου δεν θα ξοδευεις τον χρονο σου κριτικαροντας το PKK, πρεπει κυρια να εισαι καθαρος οτι υποστηριζεις το PKK και εισαι εναντια στην Τουρκικο κρατος. Αυτη η καθαροτητα γενικα λειπει απο την τουρκικη αριστερα. Σε ενα επιφανειακο επιπεδο υποστηριζουν το κουρδικο κινημα, αλλα στο βασικο καθημερινο επιπεδο υστερουν. αποτυχαινουν, στην πραξη ειναι σωβινιστες.

Τα τελευταια ενα-δυο χρονια, απο τοτε που το κουρδικο εφθασε το σημερινο ψηλο επιπεδο και εγινε κεντρικο, το τουρκικο κρατος ενθαρρυνει τον σωβινισμο, ριχνει λαδι στην φωτια. Ειναι προφανης ο λογος. Αν κανεις μεσα στα συνορα σου εναν ολοκληρωτικο πολεμο και σκοτωνεις δεκαδες, εκατονταδες ανθρωπους, πρεπει να προετοιμασεις ιδεολογικα το εδαφος για αυτο, πρεπει να το κανεις αποδεκτο απο την κοινη γνωμη. Και ο τροπος να το κανεις ειναι με τον τουρκικο σωβινισμο, τον αντικουρδικο σωβινισμο. Δυστυχως η κυβερνηση εχει καποια επιτυχια σε αυτο. Υπαρχουν περιπτωσεις αντικουρδικων συμβαντων μεσα στην Δυτικη Τουρκια. Δυστυχως ακομα και μεσα στην εργατικη ταξη αυτη η προσπαθεια αναζωπυρωσης του εθνικισμου, του αντικουρδικου εθνικισμου εχει απηχηση, εχει καποια επιτυχια. Ετσι αυτη την περιοδο αυτο ειναι το κυριο - το πρωτο προβλημα που πρεπει να αντιμετωπισει η καθε επαναστατικη τουρκικη οργανωση. Δεν ειναι απλα ζητημα υποστηριξης της αυτοδιαθεσης του κουρδικου λαου, ειναι το προβλημα της διασπασης της εργατικης ταξης της Τουρκιας, της τουρκικης και κουρδικης εργατικης ταξης, απο τον αντικουρδικο σωβινισμο.

Με την ευκαιρεια, ενα αλλο επιχειρημα που χρησιμοποιει η «μαλακη» αριστερα ειναι οτι ο κουρδικος εθνικισμος διασπα την εργατικη ταξη. Δεν βλεπουν οτι ο μονος τροπος να αποφυγεις αυτη την διασπαση ειναι να παραχωρησεις την αυτοδιαθεση στους κουρδους, γιατι δεν μπορει να υπαρξει ενοτητα με τη βια, η ενοτητα μπορει να ειναι μονο εθελοντικη. Αν ειναι με την βια, οπως και ειναι στην περιπτωση αυτη, θα δημιουργησει κουρδικο εθνικισμο, και δεν μπορεις να κατηγορεις το εθνικα καταπιεσμενο κομματι για την διασπαση της εργατικης ταξης.

Αναφερομουν προηγουμενα για την εργατικη ταξη στην Τουρκια και οχι για την τουρκικη εργατικη ταξη, γιατι σε ολες τις κυριες βιομηχανικες πολεις της τουρκιας, μια σημαντικη μειοψηφια της εργατικης ταξης ειναι κουρδοι. Μια τετοια διασπαση λοιπον, (εξαιτιας του τουρκικου σωβινισμου, οχι εξαιτιας του κουρδικου εθνικισμου), θα ειναι ενα κεντρικο χτυπημα εναντιον της εργατικης ταξης. Γιαυτο η παλη εναντια στον τουρκικο σωβινισμο δεν βοηθα απλα το κουρδικο κινημα. Ειναι κεντρικης σημασιας για το μελλον της εργατικης ταξης στην Τουρκια. Αυτο ειναι ενα κυριο σημειο με το οποιο πρεπει να κριθει το τουρκικο επαναστατικο κινημα σημερα.

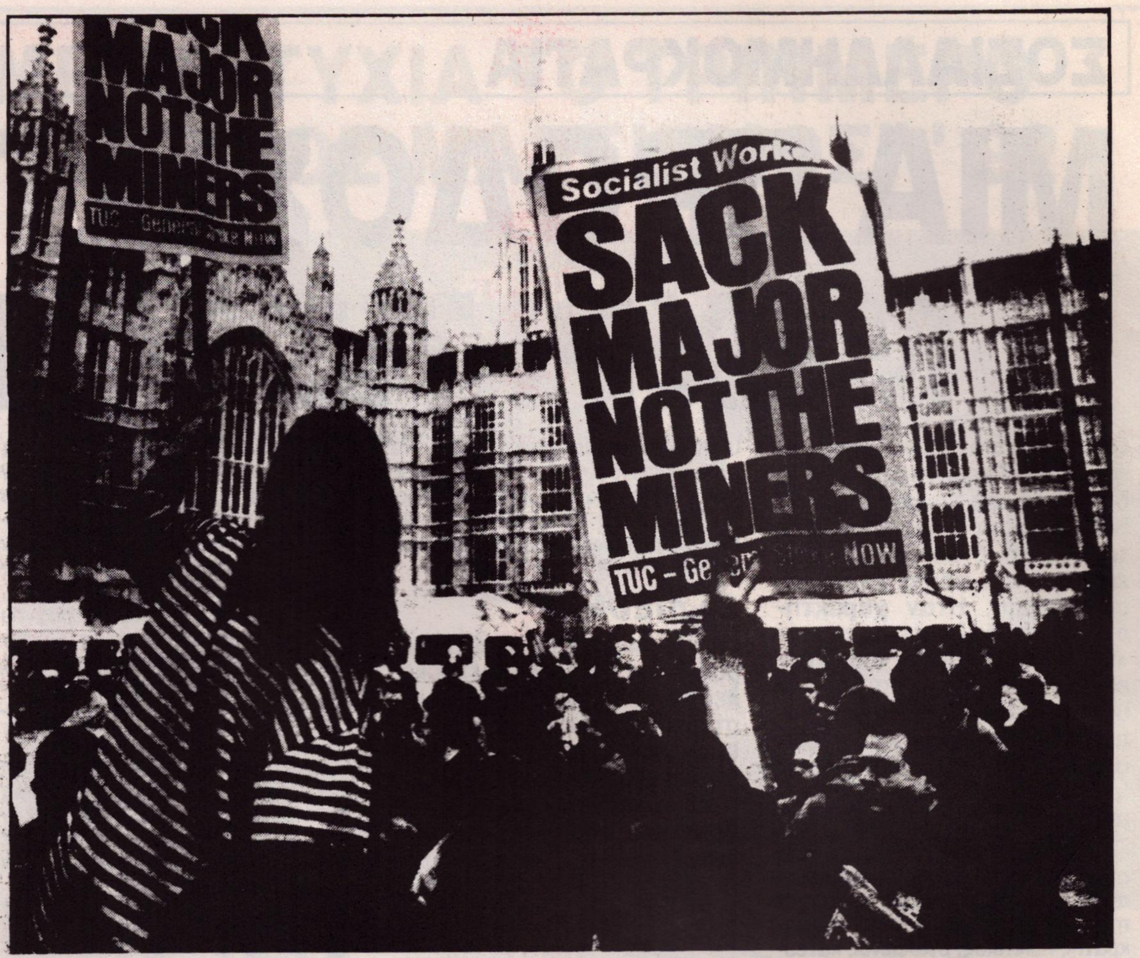

Ο ΜΕΗΤΖΟΡ ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΕΙΑ ΟΧΙ ΟΙ ΑΝΘΡΑΚΩΡΥΧΟΙ

Ανακαινωνοντας η κυβερνηση των Συντηρητικων στην Αγγλια την προθεση της να κλεισει 31 ανθρακωρυχεια, ν'α απολυσει δηλαδη 30.000 ανθρακωρυχους και να ριξει τις οικογενειες τους στην αθλιοτητα, συγκεντρωσε την οργη εκατομυριων αλλων εργατων που επισης απειλουνται σημερα απο την πολιτικη των περικοπων και των ιδιωτικοποιησεων.

Ο αριθμος των ανεργων σημερα στην Αγγλια ξεπερνα τα 4 εκατομυρια. Σε αυτο τον αριθμο καθε βδομαδα προσθετονται ακομα 8.000. Μονο εξαιτιας της προγραμματιζομενης ιδιωτικοποιησης των σιδηροδρομων θα χασουν την δουλεια τους 10.000 εργαζομενοι.

ΘΑΥΜΑ!

Ο μυθος που πριν 5 χρονια κυριαρχουσε για το υποτιθεμενο «Θατσερικο οικονομικο θαυμα» σημερα εξανεμιζεται. Πολλες επιχειρησεις που ηταν ταυτισμενες μ' αυτο το «θαυμα» σημερα εχουν πτωχευσει. Κατα μεσο ορο 5.700 επιχειρησεις κλεινουν καθε μηνα.

Αν μια προηγουμενη περιοδο οι Συντηρητικοι και οι εργοδοτες μπορουσαν να απομονωνουν και να χτυπουν συγκεκριμμενα κομματια της εργατικης ταξης - πρωτα τους μεταλλεργατες, μετα τις νοσοκομες, στη συνεχεια τους ανθρακωρυχους, τους τυπεργατες κ.ο.κ. - σημερα το μεγεθος της κρισης τους ειναι τετοιο που τους υποχρεωνει σε μια αποπειρα γενικευμενης επιθεσης εναντια στο βιωτικο τους επιπεδο.

Αυτη η επιθεση δεν ειναι αποτελεσμα της αυτοπεποιθησης των αφεντικων, αλλα δεν παυει απο το να ειναι εξαιρετικα στυγνη.

Η σοβαροτερη κριση της αγγλικης στερλινας τα τελευταια 16 χρονια και η προσφατη υποτιμηση της αναγκασαν την κυβερνηση Μεϊτζορ να εγκαταλειψει τον κεντρικο αξονα της μεχρι τωρα οικονομικης και Ευρωπαϊκης της πολιτικης, προκαλωντας βαθεια ρηγματα αναμεσα στους ιδιους τους Συντηρητικους και στα καπιταλιστικα συμφεροντα τα οποια εκπροσωπουν.

ΔΗΜΟΤΙΚΟΤΗΤΑ

Μερικους μονο μηνες μετα την επανεκλογη του Τζων Μεϊτζορ στην πρωθυπουργια, ακομα και ο πιο φιλοσυντηρητικος τυπος αναγνωριζει οτι η δημοτικοτητα του βρισκεται στον πατο. Αντιθετα, απο τους πλεον δημοφιλεις ειναι ο Αρθουρ Σκαργκιλ, ο ηγετης των ανθρακωρυχων ο οποιος ειναι ταυτισμενος στη συνειδηση του κοσμου με τον μαχητικο συνδικαλισμο, με την ηρωϊκη απεργια των ανθρακωρυχων του 1984-85 και με τις εργατικες κινητοποιησεις που οδηγησαν στην πτωση της Συντηρητικης κυβερνησης του Εντουαρντ Χηθ το 1974.

Οι δυο μαζικες διαδηλωσεις, των 200-250 χιλιαδων που εγιναν στο Λονδινο με συνθημα «Απολυστε τον Μεϊτζορ - Οχι τους ανθρακωρυχους» και η γενικη κατακραυγη υποχρεωσαν την κυβερνηση να αναστειλει και να επανεξετασει την εφαρμογη των σχεδιων της για τα ανθρακωρυχεια μεχρι τον επομενο Γεναρη. Ο Γεναρης ομως δεν θα αργησει να ερθει.

ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Οι ηγετες ομως του Εργατικου Κομματος και μεριδα του τυπου προσπαθουν να πεισουν τους οργισμενους εργατες οτι η «κοινη γνωμη» ειναι αρκετη για να μπλοκαρει τα σχεδια των συντηρητικων. Ισχυριζονται μαλιστα οτι η σημερινη επιθεση των Συντηρητικων εναντια στους ανθρακωρυχους οφειλεται στην ηρωϊκη τους απεργια το 1984-85 που ηταν «αχρειαστη»!

Αν η 12μηνη απεργεια του '84-85 τελικα ηττηθηκε, για αυτο ευθυνονται κυρια οι ιδιοι οι ηγετες του Εργατικου Κομματος που διαχωρισαν την θεση τους απο αυτην, καθως επισης και οι γραφειοκρατες του Συντεχνιακου Κογκρεσσου, που εμποδισαν καθε ενεργη συμπαρασταση προς τους ανθρακωρυχους απο αλλα κομματια της εργατικης ταξης.

ΑΝΑΤΡΟΠΗ

Η προσφατη εμπειρια του αγωνα εναντια στον Poll-Tax, τον διαβοητο «κεφαλικο φορο» σε ολους τους ενοικους σπιτιων που η Θατσερ προσπαθησε να επιβαλλει, εχει αποδειξει οτι η δεν αρκει η «κοινη γνωμη». Ηταν οι κινητοποιησεις δεκαδων χιλιαδων εργατων που εθαψαν τον Poll Tax και μαζι του την πρωθυπουργια της «σιδηρας κυριας» Θατσερ.

Μεχρι στιγμης, μισο εκατομυριο εργατες εχουν υπογραψει ενα ψηφισμα που απαιτει απο το Κογκρεσσο των Συντεχνιων το αμεσο καλεσμα Γενικης Απεργιας εναντια στις περικοπες και τις απολυσεις, ενω διαφορες ανεπισημες και συχνα αυθορμητες απεργειες ξεσπουν σε διαφορους χωρους δουλειας.

Ο ανθρακωρυχος Ιαν Ταιϊλορ, ενας απλος εργαζομενος που διαδηλωνε μαζι με τον 8χρονο γιο του στο Λονδινο εναντια στις περικοπες, εκφραζε την γνωμη πολλων αλλων οταν δηλωσε σε δημοσιογραφο της Γκαρντιαν οτι «Ο γιος μου γεννηθηκε στη διαρκεια της απεργιας του 1984-85. Και τον θελω να δει την δουλεια τελειωμενη - να ριξουμε την κυβερνηση»

Α.Κ.